

РЕШЕНИЕ

№ 101

гр. Велико Търново, 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ

КАЛОЯН В. ГЕРГОВ

при участието на секретаря А. Ст. Иванова
в присъствието на прокурора Катерина Йорданова Лещакова (АП-Велико Търново)
като разгледа докладваното от КАЛОЯН В. ГЕРГОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20214000600388 по описа за 2021 година

Производство по чл. 313 и сл. от НПК.

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба на адвокат О. Б. и адвокат Е. Т., двамата от АК-Русе като защитници на подсъдимите И. Д. Ц. и Й. И. И., двамата от гр. С. и въззивна жалба на адвокат Г. В. от АК-Русе като защитник на подсъдимата А. А. М. против Присъда № 260019 от 6.10.21г., постановена по НОХД № 925/20г. по описа на Русенски окръжен съд.

С атакувания съдебен акт първоинстанционният съд признал подсъдимия Й. И. И. за виновен в това, че в периода 24.04.16 г. -31.05.16 г. в гр.Бяла, обл. Русе и ГКПП Кулата - Промахон, Република България в условията на продължавано престъпление на 2 пъти набрал и транспортирал отделно лице - Н. В. Д. от гр.Б., и я превел през границата на страната, с цел да бъде използвана за развратни действия в Република Гърция, независимо от съгласието й, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги, поради което и на основание чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 2 т. 6, пр. 1 вр. ал.1, пр. 1 и 2 и чл. 54 и сл. от НК го осъдил на наказания лишаване от свобода в размер на осем години и глоба в размер на тридесет хиляди лева.

Със същият съдебен акт ОС-Русе признал подсъдимия Й. И. за виновен в това, че в периода 15.11.2019 г. - 03.02.2020 г. в гр.Бяла, обл. Русе и ГКПП Кулата - Промахон, Република Гърция, в условията на продължавано престъпление на 2 пъти транспортирал отделно лице - Н. В. Д. от гр. Б., и я превел през границата на страната, с цел да бъде използвана за развратни действия в Република Гърция, независимо от съгласието й, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги, поради което и на основание чл.159б, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 2 т. 6, пр. 1 вр. ал. 1, пр. 2 и чл. 54 и сл. от НК го осъдил на наказания лишаване от свобода в размер на девет години и глоба в размер на тридесет хиляди лева.

РОС признал подсъдимия Й. И. за виновен и в това, че в периода 17.11.2019 г. - 31.12.2019 г. в гр. Русе, гр. Сливо поле и село Борисово, обл. Русе, набиравал и транспортирал отделно лице - Н. В. Д. от гр. Б., с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието й, поради което и на основание чл. 159а, ал. 1, пр. 1 и 2 и чл. 54 и сл. от НК го осъдил на наказания лишаване от свобода в размер на пет години и глоба в размер на седем хиляди лева.

Подсъдимият Й. И. бил признат за виновен от първоинстанционния съд и в това, че в периода 06.03.2020 г. - 28.03.2020 г., в гр. Сливо поле, обл. Русе, в съучастие като извършител с И. Д. Ц., ЕГН (...) подпомогнат от И. Д. Ц., ЕГН (...) чрез предоставяне на жилище, където да бъде принудително държана, противозаконно лишил от свобода Н. В. Д.,ЕГН (...), като деянието е продължило повече от две денонощия, поради което и на основание чл.142а, ал.5 пр. 3, вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 54 и сл. от НК го осъдил на наказание лишаване от свобода в размер на шест години.

Първоинстанционният съд определил на основание чл. 23, ал. 1 и 3 от НК едно общо наказание на Й. И. в размер на девет години лишаване от свобода, при първоначален строг режим на изтърпяване, при зачитане на предварителното му задържане по делото считано от 1.04.2020 г. до влизането на присъдата в сила, към което присъединил изцяло и наказанието глоба в размер на тридесет хиляди лева.

С горесцитирания съдебен акт ОС-Русе признал подсъдимия И. Д. Ц. за виновен в това, че за времето от 10.06.2017 г. до 20.10.2017 г., в с.Въбел, общ. Никопол, обл. Плевен, и в гр. Русе в условията на продължавано престъпление - на два пъти, в съучастие А. А. М., ЕГН (...) като извършител отвлякъл другото М. М. Н.,ЕГН (...) като деянието е извършено от две лица и отвличането е с цел лицето да бъде изведено извън границите на страната - в Република Гърция, поради което и на основание чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 7, пр. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК го осъдил на наказание лишаване от свобода в размер на десет години.

Със същият съдебен акт ОС-Русе признал подсъдимия И. Д. Ц. за виновен в това, че на 10.06.2017 г., в с. Въбел, обл. Плевен и ГКПП Кулата - Промахон-Република Гърция в съучастие с А. А. М., ЕГН (...), като извършител набрал и транспортирал отделно лице - М. М. Н.,ЕГН (...) от с. В. и я превел през границата на страната, с цел да бъде използвана за развратни действия независимо от нейното съгласие в Република Гърция, като деянието е извършено чрез отвличане, поради което и на основание чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 2 т. 3, пр.1, вр. ал.1, пр.1 и 2, вр. с чл. 20, ал. 2 и чл. 54 и сл. от НК го осъдил на наказания лишаване от свобода в размер на седем години и глоба в размер на тридесет и пет хиляди лева.

РОС признал същия подсъдим за виновен в това, че в периода 06.03.20 г. - 28.03.20 г., в гр. Сливо поле, обл. Русе, в съучастие с Й. И. И., ЕГН (...) като помагач, съзнателно подпомогнал Й. И. И., ЕГН (...) противозаконно да лиши от свобода Н. В. Д.,ЕГН (...) - чрез предоставяне на жилище, където да бъде принудително държана, като деянието е продължило повече от две денонощия, поради което и на основание чл. 142а, ал. 5, пр. 3, вр. с ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4 и чл. 54 и сл. от НК го осъдил на наказание лишаване от свобода в размер на пет години.

Първоинстанционният съд на основание чл. 23, ал. 1 и 3 от НК определил едно общо наказание на подсъдимия И. Д. Ц. от десет години лишаване от свобода, при първоначален строг режим на изтърпяване, при зачитане на предварителното му задържане считано от 1.04.2020 г. до влизане на присъдата в сила, към което присъединил изцяло и наказанието глоба в размер на тридесет и пет хиляди лева.

ОС-Русе признал подсъдимата А. А. М., ЕГН (...) за виновна в това, че за времето от 10.06.2017 г. до 20.10.2017 г., в с. Въбел, общ. Никопол, обл. Плевен, и в гр. Русе в условията на продължавано престъпление - на два пъти, в съучастие с И. Д. Ц., ЕГН (...), като извършител, отвлякла другото - М. М. Н.,ЕГН (...) от с. В., като деянието е извършено от две лица и отвличането е с цел лицето да бъде изведено извън границите на страната - в Република Гърция, поради което и на основание чл. 142, ал. 2, т.2 и т. 7, пр. 2, вр. чл. 26, ал. 1 и чл. 54 и сл. от НК я осъдил на наказание лишаване от свобода за срок от осем години.

Със същият съдебен акт ОС-Русе признал същата подсъдима за виновна в това, че на 10.06.2017г. в с. Въбел, обл. Плевен и ГКПП Кулата - Промахон - Р. Гърция в съучастие с И. Д. Ц., ЕГН (...), като извършител набрала и транспортирала отделно лице - М. М. Н.,ЕГН (...) и я превела през границата на страната, с цел да бъде използвана за развратни действия независимо от нейното съгласие в Република Гърция, като деянието е извършено чрез отвличане, поради което и на основание чл. 159б, ал.2,вр.ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 2 т. 3, пр.1 ,вр. ал.1, пр.1 и 2, вр. с чл. 20, ал. 2 и чл. 54 и сл. от НК я осъдил на наказания лишаване от свобода в размер на 6 години и глоба в размер на двадесет и пет хиляди лева.

На основание чл. 23, ал. 1 и 3 от НК първоинстанционният съд определил едно общо наказание на тази подсъдима от осем години лишаване от свобода, при първоначален строг режим на изтърпяване, при зачитане на предварителното й задържане по делото считано от 16.06.2020 г. до влизане в сила на присъдата, към което присъединил изцяло и наказанието глоба в размер на двадесет и пет хиляди лева.

С атакуваната присъда ОС-Русе осъдил всеки от горепосочените подсъдими да заплати направените деловодни разноси, както следва:

- Й. И. И. - 1000 лв. по сметката на ОД-МВР-Русе деловодни разноси на досъдебното производство и по сметката на РОС деловодни разноси в размер на 220 лева

- И. Д. Ц. - 1000 лв. по сметката на ОД-МВР-Русе деловодни разноси на досъдебното производство и по сметката на РОС деловодни разноси в размер на 220 лева

- А. А. М. да заплати 981,57 лева по сметката на ОД-МВР-Русе деловодни разноси на досъдебното производство и 220 лв. по сметката на РОС деловодни разноси.

Първоинстанционният съд се разпоредил и с веществените доказателства по делото : ВД №1- 1 бр. мобилен телефон марка Samsung със златист на цвят панел и черен кейс IMEI : (...), ВД №2-1 бр. таблет с черен гумиран протектор марка Xiaomi, с множество пукнатини по дисплея, IMEI (...), IMEI (...), ВД 3-1 бр. мобилен телефон марка IPHONE 11, IMEI 1: (...), IMEI 2 : (...), ведно със СИМ карта № (...), с номер за разговори (...), ведно с черен пластмасов калъф на гърба с надпис „Auto Focus" , ВД 4- 1 бр.настолен компютър ,черен на цвят , със стикер с № (...),ведно със СД марка LG, ВД №5- 1 бр. DVR устройство, марка БаИиа,бяло на цвят , сер.№ (...),ведно със захранващ кабел, ВД-6-1 бр. пакет,запечатан със стикер на БНТЛ при ОДМВР-Русе, съдържащ 3 бр. DVD — ^изготвени при извършване на техническа експертиза № 428/26.06.2020г., ВД №7-1бр.метална халка, на която са закачени 2 бр. секретни ключа-единият с кръгла, а другият с правоъгълна глава и 1 брой син на цвят чип за отключване в овална форма като постановил да се върнат на собствениците им след влизане в сила на присъдата.

В подадената въззивна жалба от адвокат О. Б. и адвокат Е. Т.,дватамата от АК-Русе като защитници на подсъдимите И. Д. Ц. и Й. И. И.,дватамата от гр. С. е изразено бланкетно недоволство от постановената присъда като е направено оплакване,че същата е постановена от първоинстанционния съд при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила ограничили правата на двамата подсъдими,при неправилно приложение на материалния закон като е отправено в условията на алтернативност искане за отмяна на атакуваната присъда и оправдаване на двамата подсъдими по всички обвинения или за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

В срока по чл.320,ал.4 от НПК е постъпило допълнително писмено изложение от адв.Б. като защитник на подсъдимите Ц. и И.,в което се навеждат доводи,че атакуваната присъда е постановена при съществено нарушение на процесуалните правила,изразяващо се в липсата на мотиви съпоставимо с изискуемия стандарт по чл.305,ал.3 от НПК и липса на несъмненост в представените по делото доказателства,която да подкрепи направените от ОС-Русе фактически и правни изводи.

В подадената въззивна жалба от адвокат Г. В. от АК-Русе като защитник на подсъдимата А. А. М. от с. О. е изразено бланкетно недоволство от постановената присъда като е направено оплакване,че същата е несправедлива, неправилна и незаконосъобразна. Твърди се,че събраните доказателства не обосновават с изискуемата от закона несъмненост вменените на подзащитната му деяния,а съда се е базирал единствено на косвени доказателства.Навеждат се доводи,че при индивидуализацията на наказанията съдът не е съобразил семейното положение и здравословно състояние на А. М.,поради което се отправя искане за отмяна на атакуваната присъда и нейното оправдаване,а алтернативно за изменение на оспорения първоинстанционен акт и налагане на наказания в минималния предвиден от закона размер.

В срока по чл.320,ал.4 от НПК е постъпило допълнително писмено изложение,в което адвокат Г. В. от АК-Русе навежда доводи,че ОС-Русе е стигнал до неправилния извод,че подсъдимите М. и Ц. са извършвали трафик на жени,които принуждавали да извършват развратни действия като в тази насока се акцентира върху приложените по делото справки за задгранични пътувания,които сочат че до 2.03.2015г. М. е пътувала до Гърция като от 11 до 13.08.2015г. същата е била приета по спешност в болнично заведение в гр.Патра по повод кардиологичен проблем,а след изписването си се е прибрала в България,за да продължи лечението си. Твърди се, че М. е възобновила пътуванията си в чужбина,но за периода 10.06-20.10.17г. същата няма регистрирани пътувания в Гърция,за да извърши вменените и деяния.Приема се още,че на датата на вмененото и престъпно деяние - 10.06.17г. /8.06.17г. според съда/ подсъдимата не е могла да бъде едновременно в с.Въбел и в с.Ценово като се сочат показанията на св.Б. М.,които удостоверяват,че на тази дата същата е изплатила отпуснат и кредит.В допълнение защитата се позовава на заявление за смяна на потребител на телефонна услуга от 7.06.17г.,което опровергава според нея обвинението за отвличане датирано по-късно,както и на гласни доказателства,които сочат на присъствие на трима мъже в с.Въбел,но не и на жена.По отношение на втората дата от това обвинение се сочи,М. е имала уговорено пътуване до Германия,което с оглед липсата на транспорт е било отсрочено,а от личен разговор на приелите сигнала полицейски служители с Н. е било установено,че същата е отрекла да е била отвличана,което се установява от приложените по делото докладни записки.По отношение на второто обвинение се сочи,че няма доказателства М. да е пътувала с подсъдимия Ц. и пострадалата М. Н. и да я е набирала или транспортирала,т.к. приложените по делото справки не сочат на съвместно пътуване от тях тримата.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на Апелативна прокуратура - Велико Търново намира въззивните жалби на подсъдимите за неоснователни,а присъдата на първата инстанция за правилна,обоснована и законосъобразна.Приема,че ОС-Русе е установил вярно фактическата обстановка по делото,въз основа на което е направил и коректни изводи от правна страна.Възприема направения от този съд

анализ на гласните доказателства и извършената съпоставка с писмените такива, включая и приобщените справки за задгранични пътувания на подсъдимите и свидетелите Д. и Н., отказа на ОС-Русе да цени показанията на свидетелите, които се намират в близки и приятелски отношения с подсъдимите с оглед тяхното противоречие с възприетата от същия съд доказателствена маса и моли за потвърждаване на оспорения съдебен акт.

Защитникът на подсъдимите И. Ц. и Й. И. - адвокат О.Б. от АК-Русе намира, че ОС-Русе противоречиво е мотивирал датата на извършване на деянието по чл.142, ал.2 от НК на 10.06.17г., който порок не може да бъде отстранен от въззивната инстанция без връщане на делото за ново разглеждане. Приема, че ОС-Русе се е позовал на показанията на свидетелите С. и Д., които не касаят същата дата като липсва несъмненост в показанията на свидетелката М.Н., доколкото същата в различните ^Л и разпити е заявявала различни фактически обстоятелства. Предлага собствен анализ на същите и останалите приобщени по делото гласни и писмени доказателства в подкрепа на възприетата защитна теза, в т.ч. и справки за задгранични пътувания на подсъдимите, Н.Д. и М.Н.. Акцентира върху показанията на ангажираните от защитата свидетели като приема, че липса отвлечане на М.Н. и противозаконно лишаване от свобода на Н.Д. като моли за оправдаване на двамата подсъдими.

Адвокат П. С. от АК-Велико Търново като защитник на подсъдимия Й. И. моли за отмяна на атакуваната присъда и оправдаване на подзащитния Й. Оспорва показанията на св. Н. Д. като приема, че същите не са безпротиворечиви, а същата „миксира“ фактически периоди като счита, че ОС-Русе не е направил анализ на тяхната достоверност и подкрепеност, а ги е възприел безкритично вместо да установи тяхната неиздържаност и обърканост. Предлага собствен прочит на същите като намира, че Н.Д. не е била противозаконно лишавана от свобода с оглед възможността си за свободно придвижване в пространството, а обвиненията за вътрешен и външен трафик, в които същата фигурира като пострадало лице, не са обезпечени с безпротиворечива доказателствена маса. Намира, че подзащитният Й следва да бъде оправдан, а ОС-Русе не е отчел на свой ред и ниската активност на Й. по всяко едно от изпълнителните деяния по отделните обвинения.

Защитникът на подсъдимата А. М. - адв.Г. В. от АК-Русе намира, че ОС-Русе неправилно е отказал да кредитира показанията на св.Б.М. относно датата на погасяване на отпуснатия кредит на А.М., които я оневиняват. Навежда доводи, че показанията на пострадалата М.Н. са противоречиви, за дата 20.10.17г. подсъдимия Ц. е бил в Германия и няма А. М. да е извършила вмененото и деяние в негово отсъствие като видно от справки по делото за задгранични пътувания М. не е пътувала в посока Гърция на 10.06 и 20.10.17г., а и житейски недостоверно е същата да изпрати Н. да вземе внучката и от детска градина при условие, че същата според показанията на св.Ш. е водила и вземала детето от посоченото заведение. Моли за оправдаване на подсъдимата А. М..

Въззивният жалбоподател Й. И. поддържа становището на защитниците си и моли съда да бъде оправдан.

Въззивният жалбоподател И. Ц. поддържа становището на защитниците си и моли съда да бъде оправдан.

Въззивният жалбоподател А. М. поддържа становището на защитника си и моли съда да бъде оправдана.

Въззивният съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, прецени доказателствата по делото и извърши цялостна служебна проверка на обжалваната присъда на основание чл.314, ал.1 от НПК, намира за установено следното:

Въззивните жалби на подсъдимите Й. И. и И. Ц. са подадени в законоустановения срок и от лица, които притежават активна процесуална легитимация, съдържанието им, ведно с допълненията, отговаря на изискванията на закона, същите са процесуално допустими.

Разгледани по същество, същите са неоснователни.

Въззивната жалба на подсъдимата А. М. е подадена в законоустановения срок и от лице, което притежават активна процесуална легитимация, съдържанието и, ведно с допълнението, отговаря на изискванията на закона и е процесуално допустима, а разгледана по същество е частично основателна.

Присъдата на Русенски окръжен съд е постановена при обективно, всестранно и пълно изясняване на фактическата обстановка по делото. Първостепенният съд е събрал относимите и допустими за разкриване на обективната истина доказателства, включени в предмета на доказването, очертан с внесения в съда обвинителен акт, като е спазил процесуалния ред, гарантиращ тяхната годност.

Въз основа на направения анализ на събраните по делото доказателства е установена фактическа обстановка от първостепенния съд, която със съответните корекции изложени по-долу се възприема и от настоящия състав на въззивната инстанция:

Подсъдимият И. Д. Ц. живеел със съпругата си, баща си, сина си - подсъдимия Й. И. и неговото семейство - в имот, негова собственост, в гр. С., (...). В двора на имота имало няколко постройки, като всяко семейство ползвало обособена такава.

Подсъдимата А. А. М. познавала Ц. и И., а с първия поддържала и по-близки отношения.

Подсъдимите И. Ц. и А. М. пътували във времето до Република Гърция, където заедно пребивавали и в работнически лагер в района на село Манолада, разположено в района на гр. Патра и гр. Атина. Двата били обект на интерес от гръцките власти с оглед постъпили сведения, че си набавяли доходи в Република Гърция чрез извършване на противозаконни дейности - извършване на кражби, предимно от паркирани моторни превозни средства.

В инкриминирания период Ц. и М. извършвали съвместно дейност по трафикиране на млади жени, които принуждавали да извършват развратни действия, изразяващи се в предоставяне на сексуални услуги на неограничен кръг мъже, срещу заплащане. Получените по този начин парични средства прибирали и разходвали за свои нужди.

Подсъдимият Й. И. също осъществявал дейност по трафикиране на млади жени, които водел на гореописаното място в Гърция и ги уговарял да предоставят сексуални услуги на мъже срещу заплащане като прибирал получените суми. Тази му дейност била отделна и независима от дейността на другите двама подсъдими.

Поради близките им отношения, както и съвместните им чести пътувания и упражняваната идентична дейност на посоченото място всеки от подсъдимите бил запознат принципно с дейността на останалите, включая и с момичетата експлоатирани от тях, с които и контактували.

През пролетта на 2016 г. подсъдимият Й. И. се запознал със свидетелката Н. В. Д., както и приятелката на последната - свидетелката А. Е., които живеели в гр. Б. Майката на Е. се занимавала със сезонна стопанска работа в Гърция и била посещавана при възможност от дъщеря си.

В хода на контактите си с Й. И., А. Е. и Н. Д. взели решение да се издържат с проституция.

През м. април, 2016 г. И. предложил на Н. В. Д. да отиде в Гърция, където да проституира за него. Последната се съгласила понеже подсъдимия и обещал да и съдейства, включително и като и осигури подслон и закрила. Заявил и, че по този начин тя ще спечели много пари, че ще може да си позволява приличен стандарт на живот и да си купува необходимите и неща и това я убедило да се съгласи да работи в Гърция при определените от него условия.

На 24.04.2016 г. Й. И. и Н. Д. предприели пътуване от гр. Бяла, обл. Русе към Република Гърция. Придвижвали се с автомобил марка „Фолксваген“ с рег. № (...), като с тях пътувала свидетелката Е. и други лица. В 04.15 ч. часа на 24.04.2016 г. през ГКПП „Кулата - Промахон“ преминали българо-гръцката държавна граница и влезли на територията на Република Гърция. Автомобилът бил управляван от И. Д. Ц..

В Република Гърция подсъдимият Й. И. настанил Н. Д. в хотел „Авокадо“, находящ се в близост до горепосочените село Манолада и работнически лагер, където живеели селскостопански работници, повечето от тях чужденци.

Там Н. В. Д. предоставяла сексуални услуги срещу заплащане под ръководството на И., който организирал клиентската мрежа и прибирал получените от дейността и доходи.

На неустановена дата през месец май 2016 г. И. и Д. се върнали в България като последната се прибрала в гр. Бяла.

Към края на месец май, 2016 г. подсъдимият Й. И. се свързал с Д. и й заявил, че трябва да се върнат в Гърция, където тя да продължи да проституира за него.

На 31.05.2016 г. двамата, придвижвайки се с автомобил марка „Мерцедес“ заедно с други лица, отпътували от гр. Бяла, обл. Русе за Република Гърция, в 06.32 часа на 31.05.2016 г. през ГКПП „Кулата - Промахон“ преминали българо-гръцката държава граница и влезли на територията на Република Гърция. Там подсъдимият И. отново настанил свидетелката в района на с. Манолада, където същата под негов контрол проституирала.

В един момент Н. Д. решила да спре да проституира. И. не желал да се откаже от доходите, които извличал от нея - започнал да упражнява физически и психически тормоз, заканвал й се, че ако се оплаче пред

правораздавателните органи ще си отмъсти на нея и на семейството ѝ, че ще я пребие и ще запали къщата и родителите ѝ. Свидетелката се намирала в безпомощно състояние в Република Гърция - не познавала езика,нямала собствени доходи и не споделяла с родителите естеството на пребиваването си там,т.к. се срамувала от дейността си и отхвърляла съмненията на майка си в тази насока. Й. И. не давал пари на Н.Д.,изключая в първите две седмици от посещенията им в Гърция,когато и предоставил по 150 евро.Отпуснал дребни парични суми, с които да може да си купува цигари. И. бил взел и документите ѝ за самоличност на Н.Д.,която разполагала единствено мобилен телефон, който обаче бил без поставена сим-карта. Ето защо свидетелката не можела да провежда телефонни разговори, а в случаите когато достъпвала незащитена интернет мрежа комуникирала по чат - приложение с майка си - свидетелката Н. Д.. При тези разговори не ѝ казвала в какво положение се намира, защото се страхувала от подсъдимия Й. И. и изпитвала срам от положението,в което изпаднала. На няколко пъти Н. Д. бягала за кратки периоди от време от подсъдимия, включая и при чуждестранен гражданин от пакистански произход,с когото заживяла за кратко в Гърция,но И. я намирал или тя се връщала уговорена от него и принудена от безизходицата,в която се озовавала.

Свидетелката М. Н. живеела на семейни начала със свидетеля Е. М. М. в с.В..На 10.06.2017г. Н. и М. отишли в дома на майката на последния,находящ се в същото село с оглед заявен от нея здравословен проблем.

Там заварили подсъдимите А. М. и И. Ц.,които решили че М. Н. може да проституира за тях.Преценили,че може да я склонят да ги последва в Гърция като и предложили да работи като сервитьорка. Н. категорично оказала. Тогава подсъдимата М. неколкократно я ударила по лицето и ѝ заявила, че ще тръгне с тях, независимо дали желае. Ц. и М. извели свидетелката от къщата и с дърпане и бутане, я принудили да влезе паркирания отпред зелен бус - марка „Фолксваген Каравел", собственост на И. Д. Ц.. Взели ѝ личната карта и мобилния телефон и потеглили в неизвестна за свидетелката посока.

Вечерта на 10.06.2017 г., около 21.13 ч., Ц. и Н. се явили на ГКПП „Кулата - Промахон" и преминали българо-гръцката държавна граница, след което влезли на територията на Република Гърция. Придвижили се с лек автомобил „Алфа Ромео" рег.№ (...) като И. Ц. отвел Н. в същия работнически лагер в село Манолада.

Там се намирала и свидетелката Н. Д.,с която Н. била настанена в общо помещение.

В продължение на около един месец подсъдимите Н. Д. и М. Н. проституирали като парите давали на подсъдимите Ц. и И. като една вечер били задържани и пуснати от гръцките власти по повод извършена от последните проверка в гориста местност край село Манолада,където Д. и Н. осъществявали дейността си.

Около месец след пристигането им в Република Гърция, с цел избягване на проблеми с гръцките власти, подсъдимите Ц. и И. заедно със свидетелките Н. В. Д. и М. М. Н., се върнали на българска територия. На границата на страната не била извършена проверка на документите им,а и като цяло контрола бил инцидентен с оглед правото на свободно движение в границите на ЕС като при движение в посока Гърция и Румъния не се извършвала задължителна проверка като при натовареност на трафика се извършвали облекчени проверки по реда на чл.9 от Кодекса на шенгенските граници, при които в системата на граничните власти - АИС „Граничен контрол" не се въвеждали всички преминаващи лица или превозни средства.

Н. Д. се прибрала в гр.Б.,а М. Н. била отведена в дома на подсъдимата А. М. в с.Ц.,обл.Р. където следвало да престои до бъдещото и извеждане в чужбина.Един ден след като завела по поръка на А.М. внучето ѝ на детска градина М. Н. успяла да избяга и се прибрала в с.В. при Е. М.,с когото продължила да съжителства.

Когато подсъдимите И. Д. Ц. и А. А. М. узнали за бягството на М. Н. решили да я отвлекат повторно, за да могат да я отвеждат отново в Република Гърция,за да я експлоатират сексуално като добитите от клиентите и парични средства оползотворят за себе си.В изпълнение на така взетото решение вечерта на 20.10.2017 г. подсъдимите Ц. и М. пристигнали с бус в с.Въбел,общ.Никопол и се установили на ул."Георги Бенковски". Малко след 19.00 часа М. Н. и Е. М. преминали по същата улица като се возели на управлявания от последния велосипед. Подсъдимите се приближили и спрели непосредствено до двамата свидетели с посочения автомобил, препяствайки посоката им на движение като ги принудили да се насочат към края на пътното платно и да спрат. Излезли от буса.А. М. хванала М. Н. за косата,започнала да я дърпа към буса опитвайки се да я вкара в него.Последната се съпротивлявал като се държала за съжителя си -Е. М. и опирала на автомобила.Подсъдимият И. Ц. хванал М.Н. през кръста,вдигнал и я въвел в превозното средство като свидетелката ударила дясната си ръка в областта на предмишницата и получила кръвонасядане. Подсъдимите потеглили като взели мобилния телефон на Н.,а М. продължавала да я държи за косата и да я притиска, скубала я и ѝ причинила одрасквания по лицето.

Свидетелят Е. М. подал сигнал на телефон 112, като заявил, че свидетелката М. Н. била отвлечена от мъж и жена, за да проституира. Сигналът бил препредаден от дежурния при РУП-Никопол на св.Петър С. - мл.разузнавач от управлението,който посетил М., разговарял с него,а след това М. се свързал с телефона на Н. и го дал на С..Последният се представил и се поинтересувал отвлечена ли е или доброволно е тръгнала.Вместо М. Н. същия разговарял с подсъдимата М.,която се представила за Н. и казала,че не е отвлечена,доброволно е тръгнала и казала,че не знае къде точно се намира,но било до гр.Велико Търново.

Подсъдимите Ц. и М. отпътували със свидетелката М. Н. към град Русе.Настанили се след полунощ в стая № 103 в хотел „Парадайз" в гр. Русе, която била регистрирана на името на А. М. като заявили на М. Н.,че ще я заведат в Гърция,където ще проституира.

Сутринта на 22.10.20г. тримата спътници напуснали хотела. Подсъдимите Ц. и М. отвели свидетелката Н. в горепосочения дом на подсъдимия Ц. в гр. С., (...) и я заключили в една от стаите.

М. Н. успяла впоследствие да напусне помещението като излязла през прозореца. Придвижила се до центъра на град С. и влязла в намиращия се там тото-пункт. Седнала на пода,била видимо объркана,запалила цигара и заявила на намиращите се там свидетели Г. М. и Г. А., че не знае къде се намира и че я е страх.

Свидетелят М. подал в 16,59 ч. сигнал на телефон 112 и в пункта пристигнали служители на РУ-МВР - Сливо поле при ОД на МВР-Русе. След проведен разпит М. Н. отвела полицейския служител - свидетеля С. Д. до дома на обвиняемите, находящ се в гр. С., (...),за да покаже къде е била държана.

През месец ноември, 2019 г. свидетелката Н. Д. се намирала в гр. Бяла.

На неустановена дата от същия месец подсъдимият И. се свързал с Н. Д. и я уведомил, че отново трябва да заминат за Гърция, където да проституира за него. Водена от навика,страха си от подсъдимия и обещанията му,че ще разполага със средства по този начин свидетелката тръгнала с него без да се съпротивлява.

На 15.11.2019 г. Й. И. и Н. Д. потеглили за Република Гърция като в 20.57 ч. се явили на ГКПП „Кулата - Промахон", преминали българо-гръцката държавна граница и навлезли на територията на Република Гърция с л.а. марка „Ауди". С тях пътувал и свидетеля Е. Ю..Последният познавал И. и неговото семейство като знаел,че Д. проституира за него и пътуват с тази цел в Гърция.

След разговор на И. с неустановено лице пътуването било преустановено,а същия с Н. Д. се върнали в Република България.

На 17.11.2019г. подсъдимия И. настанил Н. Д. в дома си в гр. С., (...).Намирал клиенти,които осъществявали сексуални актове, както в посоченото населено място,между които и св.С. С.,така и в близкото село Борисово,между които бил и св.Н. Д..

В края на 2019г. Й. И. установил контакт със свидетелката В. Н. А.,която също проституирала, и нейния приятел -свидетеля Л. Н. З.,който бил в течение от тази и дейност като наели стая в хотел „Парадайз" в гр.Русе с оглед желанието да увеличи И. доходите си от дейността на Д. посредством опита и организацията на А..Там последната,заедно с Н. Д., започнали да осъществяват сексуални услуги като В. А. направила профил на Д. в сайта „Адам и Ева" като по този начин двете си намирали клиенти.Престоят в хотела бил свързан със заплащане и на допълнителни разходи за всеки клиент,поради което А.,Д. и З. се преместили в квартира на (...) в гр.Русе,където продължили дейността си,а Н. Д. давала отчет на И. за приходите от проституирането си.Това продължило до 31.12.2019г.,когато Н.Д. заявила,че излиза за малко,след което възползвайки се от ситуацията избягала заедно с ключовете за входната врата на жилището и входа като уведомила А.,че не иска да работи като проститутка,но се страхувала да съобщи това на И..Уговорили се да прати по куриерска служба ключовете,но това не се случило.

В края на м.януари,2020г. И. взел Н. Д. от гр. Б.,където същата се намирала и я завел в дома си в гр. С.,а на 3.02.20г. в 00,10 ч. напуснали България през ГКПП Кулата - Промахон с л.а. марка „Опел" заедно със свидетеля С. С. /С./.

Подсъдимият И. настанил Н.Д. в познатия им хотел „Авокадо" като свидетелката възобновила дейността си по предоставяне на сексуални услуги срещу заплащане на местни лица като парите от дейността и били отново получавани от Й. И..

На 6.03.20г. Н. Д. се върнала със св.С. С.,а Й. И. пътувал отделно.

С. С. отвел Н. Д. в гр. С., (...).Свидетелката искала да се прибере у дома си,но И. не бил съгласен и я настанил в пристройка на посочения адрес,където живеел неговия дядо като и казал,че ще пребивава там докато не тръгнат обратно за Гърция. Свидетелката се страхувала, че ако не изпълнява указанията на И. или напусне имота същия ще я

открие и накаже физически, както се случвало, а и същия упражнявал постоянен контрол върху нея като в случаите, когато излизал по задачи и преценял, че желае да я води със себе си, я разхождал. Н. Д. живеела в една стая с дядото на И. като не разполагала със средства, а телефона и бил отново без СИМ-карта като можела да осъществява чат-комуникация с майка си по приложението „Месинджър“. Й. И. не реагирал положително на молбите на Д. да я пусне, а същата още не се осмелявала да признае на майка си какво работи, тъй като се срамувала. Във времето, в което контактувала онлайн с нея не споделяла нищо, не ползвала видеочат, а когато напускала дома им не я уведомявала къде е и какво прави.

В един момент свидетелката Н. Д. установила, че не може да живее по този начин, затворена в една стая с възрастния мъж, и писала на 27.03.20г. по приложението „Месинджър“ на майка си. Разказала и, че била затворена в къщата на И., че няма лична карта и не я пускат да излиза и че не знае какво да прави.

Свидетелката Н. Д. посетила на 28.03.20г. РУП-Бяла. Споделила информацията, която добила с оперативен дежурна част - свидетеля И. И., който се обадил на свидетеля П. В. - ОДЧ при РУ-Сливо поле, като му съобщил, че Н. В. Д. се намира на адреса в гр. С., (...), в постройка в дома на Й. И., който не я пуска да си тръгне и държи личната и карта. В. изпратил дежурния наряд начело със свидетеля Б. Б., който установил на адреса подсъдимите Ц. и И. Дватама заявили, че познават Н. Д., но не я били виждали от три седмици. Това обстоятелство било докладвано на ОДЧ при РУП-Бяла, но свидетелката Н. Д. настояла, че дъщеря и е в имота на подсъдимите и продължава да кореспондира с нея по чат-приложението. Б. Б. заявил на И., че няма смисъл да го лъже, че знае, че Н. Д. е в дома му и че иска да говори с нея. И. извел от пристройката свидетелката, която се укривала по нареждане на фактическата му съпруга зад гаража на къщата, докато приключи полицейската проверка като я представил на полицейските служители. Б. поискал личната и карта. Наложило се Н. Д. и Й. И. да се върнат като последния я предал на свидетелката и заявил да каже на полицаите, че е у тях, понеже гледа дядо му и да внимава какво ще им каже, т.к. ще разбере какво е говорила.

След като излезли отвън Н. Д. казала на Б. Б., че доброволно е отишла и останала в дома на И., за да гледа трудно подвижния му дядо. Б. се усъмнил и решил да изведе свидетелката от средата, в която се намира, за да не се притеснява от И. Поканил я да дойде в управлението като я отвел със служебния автомобил в РУП-Сливо поле, където двамата били разпитани като свидетели, а Н. Д. разказала за обстоятелствата по задържането си на адреса в гр. С., (...).

Видно от заключението по съдебно-медицинска експертиза № 1234/2017г. - ДП, т.2, л.2 и сл., изготвена от вещото лице д-р Пламен ДИМИТРОВ освидетелстваната М. Н. е получила охлузвания по лицето и кръвонасядане на дясната предмишница, които увреждания могат да бъдат причинени от действието на твърди тъпи и тъпоръбести предмети и могат да бъдат получени при инцидент на 21.10.2017г. като същите са причинили на Н. болка и страдания - лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 2 НК.

От заключението на вещите лица д-р Людмил Тумбев и м.пс. Анна Инкова по назначената КСППЕ се установява, че освидетелстваната М. Н. е с „Лека умствена изостаналост F 70.0“, при нея не се констатира нарушения в поведението, които да налага лечение или особена грижа, не е налице психично заболяване в тесния смисъл на това понятие, като не се установява зависимост към психоактивни вещества или алкохол. Развитието на интелекта на освидетелстваната е на нивото на горната граница на лека умствена изостаналост, т.е. по-близо до нормата за интелектуално функциониране на личността като нарушенията в мисловния процес са минимално изразени и протичат на фона на правилно изградени представи за адекватни обществени и лични взаимоотношения. Леката умствена изостаналост не представлява медицинска пречка, която да лишава Н. от възможността да възприема, запаметява и възпроизвежда факти и събития свързани с инкриминираното деяние като същата може да дава показания с конкретно образен характер и не може да се очакват абстрактни взаимоотношения. Ограниченият умствен капацитет и отслабената емоционално - волева регулация на поведението на Н. предполагат според вещите лица лесна манипулируемост, която е предпоставка за промяна в показанията и под въздействие или натиск, както и като лична инициатива с цел избягване на санкции от страна на близкото обкръжение.

От изготвената от вещите лица д-р Г. Данов и доц. С. Крушкова КСППЕ с подекспертна М. Н. се установява наличието на несъответствие между календарната възраст и интелекта и личностното развитие като нарушенията не са качествени, а количествени. Според вещите лица за процесния период юни - октомври 2017 г. М. Н. не е била с нарушени годности и е била в състояние правилно да възприема фактите от значение за делото и да дава достоверни показания по тях включително и към датата на освидетелстването и /30.03.20г./.

Изготвената КСППЕ на Н. Д. от вещите лица д-р Г. Данов и доц. С. Крушкова е установила, че подекспертната Н. Д. не страда от психични заболявания. Свидетелката според вещите лица не е с нарушени психични годности и е

в състояние правилно да възприема факти, имащи значение за досъдебното производство и да дава достоверни и правдиви показания за тях от 2016г. до момента на освидетелстването и.

Настоящият състав на въззивната инстанция намира, че първоинстанционния съд е направил своите изводи от фактическа страна въз основа на преценка на доказателствената съвкупност, която следва да бъде задълбочена с оглед констатираната противоречивост на част от доказателствените източници, които налагат внимателното им изследване. Ето защо апелативната инстанция счита, че следва да ги подложи на самостоятелен анализ като съобрази и отделно събраните от него гласни доказателства в хода на проведено въззивно съдебно следствие.

Правилно първоинстанционният съд е поставил в основата на фактическите си изводи показанията на свидетелката Н. Д. депозирани пред него като е приобщил при условията на чл.281,ал.1 от НПК показанията и дадени в хода на предварителното разследване с оглед значителния фактологичен обем, времето на извършване на инкриминираните деяния и неминуемо свързаните с него пропуски при възпроизвеждане на фактическата картина. Свидетелката Н.Д. не търпи засягане - според КСППЕ - на психическите процеси по възприемане, оценка и възпроизвеждане на фактите от обективната действителност и единствената плоскост на която може да се търси отклонение от принципа за обективност е наличието на евентуална заинтересованост от изхода на делото или липсата на подкрепа в останалите набрани по делото гласни или писмени доказателства. Н.

Д. не е конституирана в нито едно от възможните процесуални качества, които биха създали съмнение за ангажираност, която да манипулира гласните доказателства, които същата е ангажирала, липсва и друг мотив, който може да бъде извлечен по делото и да дефинира заинтересованост от друго естество. Същевременно внимателната оценка на събраните при разпитите и, в т.ч. и пред настоящата въззивна инстанция, гласни доказателства сочи липса на вътрешна противоречивост, последователност и кореспондентност.

Показанията на Н.Д., в които същата сочи запознанството си с Й. И. посредством обща позната - А. Е. - през 2016г. и яснотата на дейността, която следвало да извършва в Гърция са съответни и в двете фази на процеса и тази свидетелка ясно обявява мотива за съгласието и да извършва тази дейност - обещанието на И. да изкарва много средства от това, което същия „подплатил“ със суми от по 150 евро за първите две седмици, в които Д. „дебютирала“ като проституиращо лице в Гърция. Впоследствие, както посочва свидетелката финансовата рамка на взаимоотношенията се променила като уговорката, както посочва същата пред въззивната инстанция, да „...пращам на майка ми в България по 50 или 100 евро, нещо такова се разбрахме...“ била пренебрегната и Д. предоставяла набраните от извършваната от нея дейност на И., или същия ги събирал непосредствено - лично или чрез лицата, с които оперирал, в т.ч. С. /С. С./ и И. Й. Ц. Н. Д. чистосърдечно признава не само познанството си с последния, но и обстоятелството, че е имала интимни отношения с него както в Гърция, така и в хотел в гр. Русе, което е в съответствие с показанията на този свидетел. Кореспондиращи с показанията на Н.Д. се явяват тези на И. Ц., в частта в която същия сочи, че по време на пребиваването си в Гърция със свидетелката я е охранявал във време, в което същата е предоставяла сексуални услуги, както и че е пребивавала там и с лице с малко име С.. В останалата част показанията на И. Ц. са изолирани от ценената от съда доказателствена маса, а мотива същия да посочи, че свидетелката е работила за С. и С. от с.Т., като същия я е пазил за 50-60 евро на ден, които същата му давала, на първо място са изолирани от доказателствената маса, извлечена от разпита на тази свидетелка, която е категорична, и тук няма съмнение в настоящия въззивен състав в достоверността на показанията и, че същата през цялото време е работила като проститутка за подсъдимия И. като парите събрани от дейността и, както от този свидетел, така и от С. от с.Т. са давани на подсъдимия И., който им предоставял средства за подпомагащата им дейност, особено като се съобразят и показанията на свидетелката, че последния не е бил през цялото време в Гърция, но е контролирал дейността и приходите от нея като е посочвал и данни за лицата, чрез които е следвало да получава средства през системата „Уестърн Юнион“.

Показанията на свидетелката Н. Д., в които същата сочи заминаването си през април, 2016г. в Гърция са в кореспонденция с приобщената справка за задгранични пътувания - л.885 от СП - от която се установява напускането на РБългария на 24.04.2016г. съвместно с двамата подсъдими и св.А. Е. и с показанията на последната, която ясно дефинира целта на пътуването на двете в Гърция, материалния мотив, който обусловил вземането на такова решение и начина на организация на дейността им. Показанията на А.Е. дадени в хода на предварителното разследване се поддържат от същата. В кореспонденция с изготвената справка за задгранични пътувания се явяват и показанията на Н.Д. относно излизането и от страната в посока Гърция на 31.05.16г. с л.а. с рег. № (...), марка „Фолксваген“ /л.864, т.3 от СП/, мотива за това, локацията - в района на с.Манолада като същата сочи няколко отивания и връщания в съответствие с посоченото в справката прекосяване на границата и на 13.05.16г., което не е предмет на обвинението, но способ за проверка на достоверността на показанията и. Близките

отношения между пострадалата и подсъдимия И. се установяват и от показанията на свидетелката Н. Д. - майка на Н. Д., която сочи при разпита си обръщението, което дъщеря и имала към И. - „батко“, твърдението и че се грижел за нея, макар да се налагало с баща и да я прибират от бензиностанция в района на Кресна след съвместно пътуване и нежеланието и да споделя местонахождението си при спорадичното посочване, че „работи в заведение“ и „бере ягоди“. Показанията на Н. Д. потвърждават тези на пострадалата, че същата след първоначалния период не е разполага с доходи от дейността си, извън отпусканите от Й. И. за задоволяване на елементарни лични нужди, като дължала и пари за взетите на нейно име и предоставени на подсъдимия И. апарати от мобилен оператор.

При разпита си пред първоинстанционния съд Н. Д. е посочила, че октомври или ноември, 2019г. отново са пристигнали в Гърция като подновила дейността си „... пак за същото...“ като впоследствие избягала от Й. И. и след неколкомесечен престой при клиент се прибирала в гр. Б. Действително от приобщената справка за задгранични пътувания -л.864 от СП, и тук следва да се направи пак необходимото уточнение, че след 2007 г. пълнотата на справките не е гарантирана, а контрола между вътрешните граници на ЕС не е всеобхватен, се установява, че на 15.11.2019г. в 20.57 ч. Н. Д., Й. И. и св.Ю. са напуснали България с л.а. с рег.№ Р 2196 КМ като обаче същите са се върнали на 16.11.2019г. в 3,22 ч. обратно в България. Всъщност внимателния анализ на показанията на Н.Д. сочи, че същата неволно бърка периода, т.к. съвместното и съжителство с пакистанския гражданин /т.н. „К.“ е в друг период, а и в приобщените показания от ДП същата сочи, че след прекосяването на границата някой разговорял с Й. и се върнали обратно в България. Тези показания на Н.Д. намират опора не само в обсъдената справка за задгранични пътувания, но и в показанията на свидетеля Е. Ю. При разпита си пред ОС-Русе последния е посочил придвижването им през 2017г. с И. и Н. в посока Гърция, последвалото обаждане към И., което променило плановите му и същите се върнали в България като в Русе се срещнали с Л.З. и неговата фактическа съжителка. В останалата част показанията на Е.Ю. са в колизия с тези на Н.Д. и дадените от него в хода на ДП, които правилно са били приобщени от първоинстанционния съд, и настоящия състав на въззивния съд намира, че отказа за споделяне на причината за пътуването на Н.Д. и И. в Гърция и заявеното дистанциране на последните двама след завръщането им в страната е продиктувано от родствената връзка между И. и Ю., които са втори братовчеди и желанието на последния да обезпечи защитната теза на своя роднина като го подпомогне. Показанията от ДП на Е.Ю. са обективни и в тях същия откровено и чистосърдечно споделя както за познанството си от 2015-2016г. със свидетелката и инцидентната интимна близост, която имал и до която бил допуснат безвъзмездно от И. като роднина, но и обстоятелството, че пострадалата била постоянно под контрола на И. или негови познати като работила за подсъдимия като проститутка, а свидетеля останал с впечатлението, че това ставало противно на волята и. Обясненията на Е.Ю. за съдържанието на показанията му от ДП, както и че същите не ги е нито подписвал, нито са му били четени, а същия е неграмотен, са вътрешно противоречиви и изолирани в доказателствен аспект, а и същия очевидно няма как да заяви обстоятелства в конкретиката, в която е сторил, ако не е имал възможност непосредствено да ги възприеме. Ето защо и настоящия състав на въззивния съд цени изцяло показанията му от ДП.

В показанията си пред първоинстанционния съд Н. Д. е посочила, че в началото на м. февруари, 2020г. са заминали за Гърция като в началото на следващия месец се прибрала в гр. С. докарана от С. от с.Т. с „някакъв негов познат“. Тези показания на свидетелката са в кореспонденция, както с приобщените и показания от 18.06.20г. дадени в ДП, така и със справката за задгранични пътувания, видно от която на 3.02.20г. в 00,10 ч. същата е напуснала пределите на страната с С. и Й. И. с л.а. с рег.№ (...) като на 6.03.20г. се върнала обратно -л.884 от НОХД № 925/20г. по описа на ОС-Русе.

В приобщените показания дадени пред орган на ДП на 28.03.20г. Н. Д. е посочила, че м. ноември, 2019г. Й. И. я настанил в дома си в гр. С. като и намирал клиенти и я водел при тях за предоставяне на сексуални услуги. Тези показания на свидетелката са еднопосочни и намират опора и в показанията на С. С. и Н. Д. При разпита си пред ОС-Русе свидетелят С. е отрекъл да е имал платени сексуални отношения с Н. Д. като сочи, че „батко“ /Й./ му я довел в дома му в гр. С. да пренощува като на следващия ден я отвел. Фрапиращото несъответствие в показанията дадени от С. С. в хода на предварителното следствие е обяснено със страха изпитван от този свидетел от подсъдимия Й. И., който е посочил, че неговата жена му се обадила и казала да заяви пред съответните органи, че Д. е гледала дядо му „... и иначе като излезе Й. от затвора ще ме бие.“. В показанията си дадени пред разследващия орган С. С. ясно е посочил, че пред м. декември, 2019г. Й. го е посетил в дома му в гр. С. като му представил Н. Д., която описва като русо момиче и като „нова“, и му я предложил за секс като за осъществения такъв не му били искани пари. С. дава и допълнителна конкретика във връзка със закупуването на храна на свидетелката ограничавана, за да не пълнее от подсъдимия по направеното от нея признание пред него, което сочи ясен спомен за случилото и дава допълнителна достоверност на показанията му. Свидетелят Н. Д. също сочи активната роля на Й.

И. по предлагането на Н. Д. като „момиче,което пускал за секс.“,транспортирането на същата до с.Борисово,където Д. пребивавал и запознаването му с тази пострадала на която дава конкретно описание и сочи осъществения платен сексуален контакт.

Н. Д. установява още настаняването си в края на 2019г. в обща стая в хотел „Парадайз“ в гр.Русе съвместно с Л. З. и В. А.,където предоставяла сексуални услуги срещу заплащане,а впоследствие преместването и в квартира на (...) в гр.Русе, която малко след това напуснала като задържала ключовете на входните врати.Тези показания на пострадалата намират опора не само в проведения следствен експеримент,видно от който с предадените от Н.Д. ключове и чип бил осигурен достъпа до квартирата на ул."Борисова" № 17,но и в показанията на св.В. А.,която сочи срещата си с Й. И. и Д. и взетото решение да работят с последната заедно като проститутки.Показанията на А. в съдебната фаза на процеса са пестеливи и правилно ОС-Русе е констатирал необходимостта от приобщаване на показанията и от ДП - т.б,л.166 - при условията на чл.281,ал.4 вр. с ал.1,т.1 и т.2 от НПК.Видно от последните,и тук въззивния състав няма съмнение в тяхната обективност,срещата между нея и „Н.“ и Й. И. се е осъществила в гр. С. като последния е знаел за естеството на упражняваната от нея дейност като поискал да ги „уреди на работа“.В. А. чистосърдечно посочва създадения от нея профил на Н.Д. в сайта „Адам и Ева“,осъществената от нея организация по намиране на терен първоначално в хотел „Парадайз“,а после на ул."Борисова" с оглед оптимизиране на режимните разходи,контакта с подсъдимия И., комуто Д. слязла пред входа веднъж, за да му отчете приходите от дейността си и бягството и от адреса на ул."Борисова" ведно с ключовете,които обещала да върне по куриерска служба,което в крайна сметка не се случило. Сдържаността в показанията на В.А. пред първоинстанционния съд е обяснима с посочването и в хода на предварителното разследване на разговора проведен между нея и майката на Й. и указанията и към нея да каже,че не го познава,както и с изпитвания страх от същия и роднините му.

Правилно ОС-Русе е дал вяра на показанията на Н.Д.,в които същата е споделила за насилственото и държане в имота на подсъдимия Ц. в гр. С.,след привеждането и там от С. С. /С./ и опирането му в тази насока на показанията на полицейския служител посетил адреса на (...),където била държана свидетелката,който отказал да се задоволи с твърденията на Ц. ,че същата заминала за Гърция като настоял същата да бъде изведена,което се и случило. ОС-Русе е открил насрещна опора за тези показания и в разпита на св.П.В. и И.И.,за да аргументира тяхната логичност и обективност и с тези изводи се съгласява и настоящата съдебна инстанция.

Самостоятелният анализ на който настоящия състав на въззивния съд е подложил показанията на свидетелката Н. Д. сочи,че твърденията и,че същата се е прибрала през м.март,2020г. със С. /С. С./ и негов познат е в кореспонденция със справката за задгранични пътувания - л.886 от СП - сочеща завръщане от Гърция на С. заедно с нея и други лица.Тези показания са в хармония и със заявеното от нея непосредствено след извеждането и от дома на подсъдимите Ц. и И. при разпита и на 28.03.20г.,в които същата е посочила,че била настанена в стая с дядото на Й. И. до момента,когато според този подсъдим следвало отново да се отправят към Гърция като не разполагала с личната си карта,а същия не я пускал да излиза.Пред първоинстанционният съд свидетелката е уточнила,че входната врата не е била заключена,а И. не я пускал сама да излиза.В проведеният разпит на Д. пред настоящия състав на въззивния съд същата е потвърдила показанията си,че къщата в която е престоявала не е била заключена,но се е страхувала да избяга,т.к. Й. ще я открие и накаже.Свидетелката сочи изпитвания страх от този подсъдим обусловен от упражняването от него физическо насилие -, . и ма х страх от него,защото той ме и биеше.Последната година ме биеше за най-малкото нещо.Когато не направя нещо правилно и той ме биеше.С Й. не съм имала интимни отношения.".Този страх дава логическо обяснение на пасивността установила се в поведението на Н.Д.,която била контролирана от този подсъдим,който я водел в случаите,в които същата напускала дома му.Всъщност в логически ракурс,ако пострадалата е могла да се еманципира във волеви аспект и да напусне както дома на подсъдимия И.,така и да се освободи от неговия контрол, същата не е имало нужда да търси съдействие от страна на майка си като изтормозена от обстановката,в която се намирала - затворена в общо помещение с престарял човек,ограничена в социалните си контакти,без подкрепа и перспектива се е обърнала за помощ.Показанията на Н. Д. сочат именно проявената откритост от дъщеря и за първи път от толкова време и поисканото съдействие с оглед безизходицата,в която се намирала.Свидетелката Д. не се е грижела за дядото на подсъдимия И. изключая най-общите действия посочени от нея като правене на кафе и миене на чаши,и съдът не кредитира ангажираните от защитата гласни доказателства в тази насока в лицето на свидетелите Г. А. /братовчед на Й./,В. А.,Г. И. /сестра на И. Ц./ и Н.,които се стремят да обосноват тезата,че Н. Д. е била наета да се грижи за дядото на Й. И. и имено за това обяснява престоя и в гр. С..Свидетелите са в близки родствени или приятелски връзки с подсъдимите Ц. и И. от една страна,а от друга ако наистина е имало такава уговорка,не е имало нужда Д. да е била укривана от последните в дома им от полицейските служители изпратени от ОДЧ при РУ-Сливо поле,а е щяла да бъде изведена незабавно,а още по-малко

пък същата да е следвало да се крие по указания на фактическата съпруга на Й. И. зад гаража, а последния при извеждането и да е имало необходимост да указва, че посочи, че гледа дядо ми като я заплашил в случай, че същата се отклони от дадените от него указания. По делото не е установено, както правилно е посочил ОС-Русе, дядото на И. да е бил обект на последваща грижа от други наети лица, нито пък такива да са предшествовали появата на Н. Д. на адреса на (...). Показанията на свидетелите П. В., Б. Б. и И. И. опровергават лансираната от подсъдимите Ц. и И. защитна теза за ситуиране на Н. Д. на посочения адрес като лице наето да полага грижи за възрастния им родственик, а и в непосредствения си разпит след отвеждането си в управлението същата, в защитена вече среда, е споделила истината за случилото се. Първоначалната информация, която възприел св. И. като оперативен дежурен при РУ - Бяла от майката на Н. Д. е, че същата е държана противно на волята и в дома на Й. И., който съхранява и личната и карта. Свидетелят И. възпроизвежда начина на комуникация между пострадалата и майка и посредством чат - приложение, както и подадената обратна информация от оперативния дежурен при РУ-гр. Сливо поле, че при първоначалното посещение на адреса такова лице не е било установено и единствено настойчивостта на св. Н. Д. и споделената от нея информация, че продължава да комуникира с дъщеря си са провокирали проява на по-щателно изпълнение на служебните задължения от изпратения наряд довел до установяването на пострадалата и отвеждането и в управлението на полицията в гр. Сливо поле, където същата споделила като за принудителното си държане в имота, така и фактологията на взаимоотношенията си с подсъдимите.

Тази информация е препредадена на св. П. В., който след като изпратил дежурния наряд ясно възприел подадената му обратна информация, в която било отречено от подсъдимите присъствието на пострадалата на този адрес. Свидетелят Б. Б. ясно сочи споделеното му от И. и Ц., че познават Н. Д., но същата не я били виждали от значително време като след указанията на ОДЧ да не напуска адреса по повод настойчивите твърдения на майката на пострадалата, че същата е в имота и си комуникира с нея в момента и заявеното от негова страна към Й. И. да не „лъже“, т.к. същата е там, Н. Д. бира доведена. Изявлението на пострадалата, че е останала доброволно при подсъдимите е в кореспонденция не с действителното фактическо положение, а с дадените и указания от И. какво да говори пред полицейските служители.

Правилно ОС-Русе е поставил в основата на възприетата от него фактическа рамка показанията на свидетелката М. Н. и нейния съжител - свидетеля Е. М., за да изведе обстоятелствата на деянията извършени на 10.06.17г. и 20.10.17г. в с. Вълбел, обл. Плевен. Действително, и тук настоящия въззивен състав няма как да не се съгласи с доводите на защитата, показанията на М. Н. съвсем не са еднолинейни и логически свързани, но те позволяват при внимателното им изследване и съпоставяне с останалата набрана по делото доказателствена съвкупност да се направят дължимите фактически изводи без да бъдат същите цялостно подценявани и правилно първоинстанционния съд в Русе е приобшил гласните доказателства събрани при разпита на М. Н. в хода на досъдебното производство. Констатираното от вещите лица Крушкова и Данов несъответствие между календарна възраст, интелект и личностово развитие на този свидетел и диагностичното му уточнение направено от д-р Людмил Тумбев и м.пс. Анна Инкова по изготвената от тях самостоятелна КСППЕ - „Лека умствена изостаналост F 70.0“ не представлява медицинска пречка, която да лишава Н. от възможността да възприема, запаметява и възпроизвежда факти и събития свързани с инкриминираното деяние като същата може да дава показания с конкретно образен характер и не може да се очакват абстрактни взаимоотношения. Същевременно възможността за лесна манипулируемост на Н. за промяна на показанията, включително и по лична инициатива, с оглед избягване на санкции от лица от близкото и обкръжение налага внимателно съпоставяне на показанията и с останалите ценени по делото доказателства без да е необходимо същите в цялост да бъдат пренебрегвани.

Показанията на М. Н. дадени пред ОС-Русе са изключително пестеливи, което е обяснимо с изпитвания от нея страх от подсъдимите и притеснение, и от тях може да се изведе, при липса на установено датиране, фактическото и местоживееене в с. В., (...) със свидетеля Е. М. и срещата и с подсъдимия И. Ц. в дома на нейната свекърва. В частта в която Н. сочи, че Ц. се представил за полицай, който ще я прибере в дома на родителите и в Търговище, по повод на което същата изразила съмнение, но го последвала, а племенника му по време на пътуването им заявил, че ще работи в Гърция, показанията и се явяват противоречиви и с оглед липсата на съответствие със заявеното в хода на предварителното разследване не се ценят в тази им част от настоящия състав на въззивния съд. При разпита си пред съдия по ЧНД № 214/20г. по описа на РОС свидетелката Н. е посочила, че при посещението и през лятото на 2017г. в дома на родствениците на Е. М. заварила И. с българско име И. и А., които след като я огледали заявили, че може да работи в Гърция като сервитьорка. Пак от същите се установява, че отказа и предизвикал реакция от страна на жената, която започнала да я удря по лицето заявявайки и, че не я интересува нейното желание като я накарали да излезе навън, а подсъдимия Ц. я натикал в зелен бус като и взели личната и карта и мобилния телефон и я завели

след няколко часа пътуване в село край Атина където заварил „Н. от Б.“, която и споделила, че работи като проститутка и вероятно ще работи същото като още вечерта била изведена от И. /И./ да проституира, а парите от дейността и били събирани от С. Приобщената по делото справка за задгранични пътувания - ДП, т.4, л.43 - дава опора на тези показания на М.Н., които са и по-близко до процесните събития, и които установяват датата на напускане на пределите на България в съответствие със заявеното за неколкочасово пътуване на 10.06.2017г. съвместно с Л. А., И. Ц. и л.а. марка „Алфа Ромео“. Свидетелката Н. сочи обстоятелства във връзка с дейността на И.Ц., които няма как да и бъдат известни, ако същата не е имала непосредствени впечатления, а именно че Ц. е извършвал кражби от паркирани МПС и каравани, което е в кореспонденция с установени по делото данни за тази му дейност, по повод на която е бил обект на издирване от компетентните гръцки власти. Показанията на М.Н. в частта, в която същата сочи липсата на проверка при завръщането и в България са в съответствие със справката за задгранични пътувания, която не отразява нейното връщане в страната, но както беше посочено по-горе обхваща на контрола върху движението на хора във вътрешните граници на ЕС не е всеобхватен, а от друга страна Н. споделя още, че на границата не са искали лични карти като е обяснила това с предоставянето на средства от страна на И. /И./ на проверяващите гранични служители. Тези твърдения на М.Н. са логични и същата в предвид нивото на интелекта и не е в състояние да ги схематизира и представи на вниманието на съдилищата, ако не са се случили в действителност. От друга страна същите намират косвено потвърждение в справката за задгранични пътувания, видно от която процесната „Алфа Ромео“, с която Н. е напуснала страната се е завърнала на 2.07.17г. в България заедно с лицето Б. Я., но пък И. Ц. е напуснал България на 7.08.17г. в посока Швеция без да има регистрирано влизане в България като Л. А. е напуснала страната на 16.10.17г. в посока Дунав мост без да има регистрирано влизане в България откъм Гърция. По-нататък Н. сочи отвеждането си в с.Ц. в дома на А. М. откъдето избягала използвайки момента, в който последната я накарала да заведе внучката и на детска градина, като се прибрала в с. В. Приобщените удостоверения от защитата в тази насока не установяват изключителната ангажираност на А. М. към нейната внучка – А., а и в конкретния случай се касае за инцидентно водене на детето до детската градина, което не е опровергано от нито едно събрано по делото доказателство.

Показанията на свидетеля Е. М. дадени в хода на ДП действително сочат посещение в дома на негова родственица съвместно с М.Н., където заварил „И.“ като същия смесва обстоятелствата по двете посещения на подсъдимите Ц. и М. в с. Вълбел. Настоящият състав на въззивния съд намира, че неправилно ОС-Русе е подминал заявлението за смяна на потребител датирано на 7.06.2017г., с което титуляр по абонаментен договор за мобилна телефонна услуга е станала М. Н. вместо И. Ц. по съображения, че не е необходимо „историзиране“ на взаимоотношенията помежду им, а същия е с неясна връзка с останалите обстоятелства по делото. Очевидно е, че Н. и Ц. са се познавали, но смяната на титуляра три дни преди процесното събитие не води до промяна на направените фактически изводи за липса на съгласие от страна на тази свидетелка да напусне населеното място, в което се е установила и да последва Ц. зад граница, където да извършва сексуални услуги от които същия да се облагодетелства.

Показанията на Е.М. и М.Н., в които същите сочат появата на Ц. с други мъже и представянето им за полицаи, които следва да отведат Н. при родителите и в гр. Търговище очевидно касаят друг случай, същите са еднопосочни относно заявената фактология, но не кореспондиращи с процесната дата от лятото на 2017г., за която споделя М. Н. при разпита си пред съдия, поради което тезата на защитата за познанство на М.Н. и Ц. преди инкриминираните дати е логична, но не опровергава възприетата от настоящия състав част от показанията и.

От приобщените показания на М. Н. от ДП - т.4, л.28 - се установява, че есента на 2017г. същата заедно с управлявания от Е. М. велосипед се насочили към център на с. Вълбел, за да продадат събраните от тях орехи като пътя им бил пресечен от подсъдимите И. Ц. и А. М., която свидетелката е добила впечатление, че е негова жена като М. излязла от буса, хванала Н. за косата и и казала „Позна ли ме?“ като я влачила към колата. Н. сочи още при този си разпит опита си да се задържи за Е.М., при което същия викал за помощ, а двамата подсъдимия я натикали в колата като пътем минали, за да и вземат дрехи след което я привели в къщата на И. в гр. С. като била подготвяна пред това от М. в хотел в гр. Русе за Гърция по повод на което я изрусила. Пак от същите се установява бягството и от дома на Ц. и установяването и в този пункт в града, където пристигнала полиция след обаждане от намиращия се там мъж. Тези показания на М. Н. намират опора в извършените разпознавания по протоколи от 11.04-2016г., в които същата идентифицира подсъдимите Ц. и М. като лицата принудили я да влезе в превозното им средство и транспортирали я до гр. Сливо поле. На следващо място същите кореспондират със заключението по изготвената съдебно-медицинска експертиза, която е установила охлузвания по лицето и кръвонасядане по дясната предмишница, които мога да бъдат получени съобразно заявения механизъм и с посочената давност. Опорна точка

тези показания на пострадалата намират при разпита на св.Е. М.,в който същия дава описание на подсъдимия И. Ц. като лицето принудило Н. да се качи в автомобила, от който излязъл с жена и извършеното от него разпознаване.М. е описателен и възпроизвежда не само репликата на подсъдимата М.,която чистосърдечно сочи,че не може да я разпознае,т.к. не я огледал добре към тях при срещата им в с.Въбел на датата на второто деяние,но и дърпането и бутането в колата, при което М.Н. се подпряла на рамката на колата в опита си да предотврати принудителното и евакуиране.Показанията на свидетелката М. Н. намират опора и в гласните доказателства събрани при разпита на свидетелите Г.А. и Г.А. като първия сочи възприемането на Н. седнала на пода в този пункта стопанисван от неговата братовчедка А.,отказа и да напусне същия,което наложило обаждането до полицията по молба на последната и възприетото в хода на обаждането от Н.: "Обадете се,защото съм отвлечена!".Поведението на М.Н.,за което свидетелства А. - седяща на пода,запалила цигара и заявила,че се е изгубила и не знае къде да отиде и сведенията в тази насока,които дава А. - „седна.запали цигара. . държеше се странно." са в кореспонденция както от една страна със стреса,който е изживяла Н. от случващото се,така и с психичното преработване на фактологията по отвлечането и транспортирането и - съпоставени с установено ниво на интелекта и възможността и за социално функциониране,които добре обясняват тази и реакция.

Първоинстанционният съд не се е дистанцирал от задължението си да разгледа обясненията на подсъдимите в двата им възможни аспекта като аргументирано е изложил своите съображения в коя част ги приема и в коя ги отхвърля.Правилно ОС-Русе е съобразил,че Й. И. се е сдобил през м.август,2019г. с дубликат на свидетелство за правоуправление,но и че липсата на такова не е препятствало организирането на транспорта на Н.Д. от негова страна.Неубедителни и неиздържани в логически аспект са обясненията на И., дадени в хода на предварителното разследване, в частта в която същия заявява,че влошеното здравословно състояние на дядо му и предприетото посещение на баща му в Турция по повод оперативно лечение го подтикнали да установи контакт по телефона с Н.Д.,която се съгласила да се грижи за първия за 600 лева на месец и във връзка с което била докарана от С. /С. С./,комуто заплатил за извършения транспорт. Н.Д. не сочи въобще да е имало уговорка за такава услуга и такива параметри в нито един от разпитите проведени с нейно участие,а ако наистина такава е била постигната, то не е имало основание,както правилно е констатирал контролирания съд подсъдимите да укриват присъствието и и естеството на взаимоотношенията си с нея,ако наистина същите са били със заявеното от тях съдържание,както първоначално са сторили пред свидетеля Б..Показателно за страха изпитван от Н.Д. от И. е и обстоятелството,че едва след извеждането от дома му и отвеждането и в РУ - гр. С. същата споделила не само,че принудително е била държана там,но и за рамката на отношенията,в която била поставен от този подсъдим. Финансовият мотив не е този,който е мотивирал Н.Д. да потърси съдействие от майка си,а състоянието в което изпаднала - изолирана продължително в една стая с възрастния роднина на И.,при пълен контрол върху поведението и движението и,без средства и житейска перспектива,което провокирало желанието да излезе от тази ситуация и да потърси съдействие от най-близкия си човек - св.Н. Д. като нейна майка, за да се върне у дома си,т.к. Й. И. не допускал възможността същата да упражни правото си на свободен избор.

Обясненията на Й. И.,че на 24.04.16г.,31.05.2016г.,15.11.2019г. и 3.02.20г. се придвижвал в посока Гърция със свидетелката Д. и други лица са в синхрон с приобщените по делото справки за задгранични пътувания,но настоящия състав на въззивния съд намира,че същия не е осъществявал транспортни услуги по превоз на лица,които имат ангажимент по работа или личен такъв в Република Гърция.Показанията на А. Е.,Н. Д.,Ю.Е.,С.С. и Н. Д. ясно сочат фактическата рамка на взаимоотношенията на подсъдимия И. с Н.Д. и А.Е..

Обясненията на И. Ц. в частта,в която същия твърди,че при съвместното им пътуване на 24.04.2016г. с Й. И. и Н. Д. /с тях е била и св.А.Е./ И. не е управлявал процесния л.а.,т.к. не е имал книжка /дубликата е издаден на 29.08.2019г.,бел.с.д./ не са в колизия с установено фактически от съдилищата в това отношение.Неубедителни са обясненията на Ц.,че на 10.06.17г. същия е пътувал отделно от Л. А.,М.Н. и С. Г. /С./ като ареста на последния е мотивирал превеждането на управлявания от Г. л.а. марка „Алфа Ромео" през граница,както и отправеното запитване от митнически служител дали шофьорската книжка на С. е „реална" и отговора му,че същата е „реална и редовна",доколкото същия няма нито необходимата експертиза, нито информираност, за да обвърже със становището си компетентните държавни органи,а още по-малко да бъде гарант за изправността на Г. като водач на МПС.

Заявената липса на съпричастност от този подсъдим към вменените му деяния с пострадало лице - свидетелката М. Н. правило е била отхвърлена от първоинстанционния съд при извършената от него съпоставка с обсъдените по делото доказателствени източници.

Подсъдимата А. М. е отрекла съпричастност към инкриминираните деяния на 10.06.17г. и 20.10.2017г. като е заявила, че не е била в с.Въбел, а за последната дата е организирала транспорт за ФРГ, където е следвало да отпътува при подсъдимия И. Ц., който заминал да купува гуми. Русенски ОС аргументирано е отказал да кредитира обясненията на подсъдимия Ц. за отсъствието му от страната като е приел, че от една страна същите са в колизия с показанията на М. Н., а от друга е приел за недостоверна датата на представената фактура - т.б, л.76 от ДП - удостоверяваща времето на тяхното закупуване. В тази насока контролирания съд е отказал да възприеме и показанията на св.М. Й., че открил след разговор със съпругата на И. Ц. копие от процесната фактура, която изпратил на съпругата на Ц. като правилно се е обосновал с липсата на копирно изображение на същата, както и с придружаващите обяснения на Ц., че това е фактура, която са му дали в Германия за закупуване на гуми, а не копие, което му е било предадено по гореописания начин. От друга страна показанията на св.Р.К. за мобилността на Ц. са в съответствие с датите отразени в справката за влизането и излизането му в и извън пределите на страната, но не дават опора на защитната теза лансирана от М. и Ц., че последния към 20.10.17г. е бил извън страната. Правилно първоинстанционният съд е обсъдил и информационните следи от възприетата от него справка за задгранични пътувания, които сочат, че Ц. на 18.10.17г. се е завърнал в страната, а на 25.10.17г. я е напуснал като това е станало и двата пъти през ГКПП „Дунав мост“. В този ракурс на разсъждения обясненията на подсъдимата А. М., че Ц. е бил извън страната са опровергани от набраната по делото доказателствена маса, а същата не е напускала България към 20.10.17г. Възприетата от въззивния съд част от показанията на М.Н. са в кореспонденция и с ценената от него справка за задгранични пътувания удостоверяваща напускането на страната на 10.06.17г. от същата и придружаващите я лица - И.Ц. и Л.А. Заявената липса на съпричастност на подсъдимата М. към второто деяние на 20.10.2017г. се опровергава от показанията на свидетелите М.Н. и Е. М., извършените с тяхно участие разпознавания на М. и Ц. и показанията на полицейските служители С. и Д., които са възпроизвели заявените от Е.М. обстоятелства по повод отвлечането на Н.. Обстоятелството, че двамата свидетели са пренебрегнали професионалните стандарти за проверка на подадения сигнал като П. С. е разговарял по телефона с лице представило се за М. Н., а оказало се, че това видно е била подсъдимата М., която провела разговора със С., заявявайки, че не е отвлечена дава допълнителна опора на отказа на ОС-Русе да кредитира тази част от обясненията на М. Обясненията на последната, че познава М.Н. от лагера в с.Манолада по повод установена липса на лични документи и парична сума, които открила в шкафче ползвано от Н. са изолирани от доказателствената съвкупност, а по делото не е установено, включително и от св.Н.Д., М.Н. да е била ангажирана с дейност различна от проституиране и целят да обяснят познанството между М. и Н. и макар и в контекста на заявени негативни за последната обстоятелства. Нито Е.М., нито М.Н. сочат последната да е работила в Гърция нещо различно от установеното по делото и в синхрон с посоченото от М. Правилно ОС-Русе е подложил на проверка показанията на св.Б. М., за да приеме, че плащанията извършени от А.М. по отпуснатия и кредит не компрометират обвинението с дата 10.06.17г. и настоящия състав на въззивния съд се консолидира с изложените в мотивите съображения в тази насока.

При така изложените съображения по фактите, въз основа на направения анализ на доказателствената съвкупност и като е изложил съответните мотиви, първоинстанционният съд правилно е приел, че с поведението си подсъдимия Й. И. е осъществил от обективна и субективна страна престъплението по чл. 159б, ал. 2, вр. ал.1 вр. чл.159а, ал.2, т.б, пр.1 вр. ал.1, пр.1 и 2 от НК като в периода 24.04.2016г. -31.05.2016 г., в гр.Бяла, обл. Русе и на ГКПП Кулата-Промехон, Република България, в условията на продължавано престъпление, на 2 пъти, подсъдимият набрал и транспортирал отделно лице - Н. В. Д., и я превел през границата на страната, с цел да бъде използвана за развратни действия в Република Гърция, независимо от съгласието и като деянието е извършено чрез обещаване на облаги. Обосновано първоинстанционният съд е преценил, че подсъдимия е осъществил и двете форми на изпълнителното деяние. Налице е активно мотивационно поведение на И., с което същия привлякъл Н.Д. към постигане на набелязаната цел, а именно да бъде използвана за развратни действия като същия не е въздействал, а няма такова изискване в закона и ТР № 2/2009г. на ОСНК на ВКС, това да бъде сторено с противоправни средства. И. убедил Н. Д. да предоставя възмездно сексуални услуги в Гърция като и обещал, че по този начин ще си набави средства, за да покрива финансовите си потребности и ще живее добре, което в контекста на обстановката, в която живеела, образованието и възможностите ѝ, и икономическата перспектива на която можела да разчита било достатъчно същата да склони да проституира в чужбина. Свидетелката Д. била транспортирана на посочените дати с осигурени от този подсъдим превозни средства, под негов пряк контрол и в негово присъствие, а с оглед краткия времеви интервал и установената еднородност на условията и вината и персоналната идентичност на трафикираното лице може да се приеме, че е налице продължавано престъпление по смисъла на чл.26, ал.1 от НК.

Според константната съдебна практика и в този смисъл е и ТР № 2/2009г. на ОСНК на ВКС, съгласието на трафикираното лице е ирелевантно, т.е. за съставомерността на деянието не е необходимо то да се е противопоставило и тук разбирането на ОС-Русе не търпи критика.

Правилно е съобразено от първостепенния съд, че са налице квалифициращите признаци на вменения престъпен състав - Н.Д. е била склонена с обещанието, че от дейността и ще бъдат получавани материални облаги и в първите седмици действително същата е получавала неголеми парични суми в изпълнение на постигнатата договореност, която впоследствие И. е престанал да спазва, а и същата вече се е страхувала да му напомни и отстоява. Пострадалата е била и изведена през държавната граница на страната, което е удостоверено по надлежен ред от набраната по делото доказателствена съвкупност. Обстоятелството, че Й. И. не само е обезпечил транспорта на Н.Д. с процесните превозни средства, но и е присъствал по време на извършването му като е контролирал този процес е достатъчно, за да се приеме, че е осъществено изпълнителното деяние по транспортиране като не е необходимо същия да е управлявал лично процесните превозни средства. Н.Д. още при пристигането си е започнала работа като проститутка, което ясно сочи целта на И. същата да бъде използвана като жертва на трафик и съзнанието за начина по който ще бъде експлоатирана след преминаване на границата на страната с Гърция, което обосновава субективната страна на деянието.

От субективна страна деянието правилно е съобразено от първоинстанционния съд, че е извършено виновно, при форма на вина пряк умисъл. Подсъдимият И. е съзнавал общественотоопасния характер на деянието и е предвиждал и искал настъпването на общественотоопасните последици.

За да индивидуализира наказанието за това престъпление съдът е инкорпорирал в групата на смекчаващите вината обстоятелства чистото съдебно минало на този подсъдим и даваното съгласие на пострадалата Н. Д. за трафикиране в Република Гърция, а като отегчаващи - отрицателните характеристични данни, проявеното лошо отношение към пострадалата, с което била преодолявано нежеланието и да проституира за И. в определени периоди - същата посочва при разпита си пред въззивната инстанция, че изпитвала страх от него, т.к. ако „...не направя нещо правилно и той ме биеше...“, което сочи на дисциплинирането на пострадалата, така щото същата да бъде екзактна в действията си на очакванията му, а те са да извлича доходи от сексуалната и дейност, както и користната цел, която била определяща за това му поведение. Въззивната инстанция се съгласява с така направения анализ на смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, но намира че към последните следва да бъдат включени младата възраст на Н.Д., наличие на две форми на изпълнителното деяние, отпечатъка, който е оставило случилото се върху живота и упоритостта, с която Й. И. е осъществил конкретното деяние. Последното е с висока степен на обществена опасност, а посочените му характеристики очертават с такава и самия деец. ОС-Русе е наложил на подсъдимия И. при превес на отегчаващите вината обстоятелства наказание от осем години лишаване от свобода и глоба в размер на 30000 лева. Тези наказания са справедливи и констатираните допълнително от въззивната инстанция отегчаващи вината обстоятелства не налагат допълнително завишаване на възприетия от първата инстанция обем на наказателната репресия - налице е висока степен на защита на обекта на посегателство и негативната обществена характеристика на трафикирането на хора с цел сексуална експлоатация сочи на съответственост на насложените наказания лишаване от свобода и глоба във възприетите от първата инстанция параметри, както на целите на индивидуалната, така и на генералната превенция.

ОС-Русе правилно е приел, че подсъдимия И. с поведението си е осъществил от обективна и субективна страна престъплението по чл. 159б, ал. 2, вр. ал.1 вр. чл.159а, ал.2, т.6, пр.1 вр. ал.1, пр.1 и 2 от НК като в периода 15.11.2019 г. - 03.02.2020г. в гр.Бяла, обл. Русе и ГКПП Кулата - Промахон, Република Гърция, в условията на продължавано престъпление на 2 пъти, транспортирал отделно лице - Н. В. Д. от гр. Б. и я превел през границата на страната, с цел да бъде използвана за развратни действия в Република Гърция независимо от съгласието и като деянието е извършено чрез обещаване на облаги.

Правилна е преценката на контролираната инстанция, че подсъдимият е осъществил изпълнителното деяние „транспортиране“. Н.Д. е била в течение, че същата е трафикирана, за да бъде постигната набеязаната цел, а именно да бъде използвана за развратни действия в Гърция като е била транспортирана на посочените дати с осигурени от този подсъдим превозни средства, под негов пряк контрол и в негово присъствие. Отделните деяния в рамките на продължаваното престъпление са извършени през непродължителни периоди от време при една и съща обстановка и еднородност на вината, поради което правило е възприета, и с оглед персоналната идентичност на трафикираното лице, квалификацията на продължавано престъпление по смисъла на чл.26, ал.1 от НК.

Както беше посочено по-горе, според константната съдебна практика и ТР № 2/2009г. на ОСНК на ВКС, съгласието на трафикираното лице е ирелевантно, т.е. за съставомерността на деянието не е необходимо то да се е противопоставило.

Правилно е съобразено от първостепенният съд, че е налице квалифициращия признак на вменения престъпен състав - Н.Д. е била мотивирана с обещанието, че от дейността и ще бъдат получавани материални облаги като впоследствие И. отказал да спазва постигнатата договореност, а и същата, както признава при разпита си пред въззивния състав, вече се е страхувала да му я напомни и отстоява. Пострадалата е била и изведена през държавната граница на страната, което е удостоверено по надлежен ред от набраната по делото доказателствена съвкупност. Обстоятелството, че Й. И. не само е обезпечил транспорта на Н.Д. с процесните превозни средства, но и е присъствал по време на извършването му като го е контролирал е достатъчно, за да се приеме, че е осъществено изпълнителното деяние по транспортиране като не е необходимо същия да е управлявал лично процесните превозни средства. Н.Д. още при пристигането си е започнала работа като проститутка, което ясно сочи целта на И. същата да бъде използвана като жертва на трафик и съзнанието за начина по който ще бъде експлоатирана след преминаване на границата на страната с Гърция, което се обосновава субективната страна на деянието.

От субективна страна правилно е съобразено от първоинстанционния съд, че деянието е извършено виновно, при форма на вина пряк умисъл. Подсъдимият е съзнавал общественоопасния характер на деянието и е предвиждал и искал настъпването на общественоопасните последици.

За да индивидуализира наказанието за това престъпление ОС-Русе отново е инкорпорирал в групата на смекчаващите вината обстоятелства чистото съдебно минало на този подсъдим и даваното съгласие на пострадалата Н. Д. за трафикиране в Република Гърция, а като отегчаващи - отрицателните характеристични данни на И., проявеното лошо отношение към пострадалата, с което била преодолявано нежеланието и да проституира за него в определени моменти, както и проявената упоритост при осъществяване на това и останалите деяние с пострадало лице Н.Д. Въззивната инстанция се съгласява с така направения анализ на смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, но намира че към последните следва да бъдат включени още младата възраст на Н.Д., отражението, което е оставило случилото се върху живота^Л и упоритостта, с която Й. И. е осъществил конкретното деяние. Последното е с висока степен на обществена опасност, а посочените му характеристики обрисуват с такава и самия деец. ОС-Русе е наложил на подсъдимия И. при превес на отегчаващите вината обстоятелства наказание от девет години лишаване от свобода и глоба в размер на 30000 лева. Тези наказания са справедливи и констатираните допълнително от въззивната инстанция отегчаващи вината обстоятелства не налагат допълнително завишаване на възприетия от първата инстанция обем на наказателната репресия - налице е висока степен на засягане на правнозащитения обект и негативната обществена характеристика на трафикирането на хора с цел сексуална експлоатация, което сочи на адекватност на наложените наказания лишаване от свобода и глоба във възприетите от първата инстанция параметри, както на целите на индивидуалната, така и на генералната превенция.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че подсъдимия Й. И. в периода 17.11.2019 г. - 31.12.2019 г. в гр. Русе, гр. Сливо поле и село Борисово, обл. Русе, набирал и транспортирал отделно лице - Н. В. Д. от гр. Б., с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието й, с което е осъществил състава по престъпление по чл. 159а, ал. 1, пр. 1 и 2 от НК. Подсъдимият е мотивирал Н. Д. да осъществява сексуални услуги с различни лица на територията на гр. Русе, гр. Сливо поле и село Борисово като същевременно и лично я е транспортирал до съответните лица, за да може същата да реализира развратни действия посредством, които да му набави средства. Съгласието на пострадалата е оформено от положението на зависимост, в което същата изпаднала от И., необходимостта да си набавя някакви минимални доходи за живот и липсата на нагласа за други източници, посредством които може да се препитава. Съгласието на пострадалата е ирелевантно, а и в конкретния случай не е възприет от държавното обвинение някой от квалифициращите признаци по ал. 2 на чл. 159а от НК, който да налага специално обсъждане. Транспортът е осъществен лично от Й. И. като видно от справка р. № 108600-Д061/20.09.21г. на Сектор ПП при ОД на МВР-Русе на 26.08.2019г. е било издадено ново СУМПС на И., което му е било връчено на 29.08.2019г. - НОХД № 925/20г. на ОС-Русе, т. 3, л. 866. Принципните съждения за изпълнителните деяние по набиране и транспортиране са относими и към това деяние и не следва да бъдат възпроизведени.

Правилни са изводите на ОС-Русе, че подсъдимия И. от субективна страна е действал при форма на вина пряк умисъл като същия е съзнавал общественоопасния характер на деянието, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици и е искал тяхното настъпване.

При индивидуализацията на наказанията правилно са отчетени чистото съдебно минало на този подсъдим и съгласието, което свидетелката Н. Д. е давала в съответните периоди за извършване на вътрешния трафик, макар и

неправилно да е посочено, че той е бил за Гърция, а като отегчаващи - отрицателните характеристични данни, проявената настойчивост и упоритост при постигане на целите и користния мотив, който го е ръководел. Следва в групата на отегчаващите вината обстоятелства да се добавят младостта на Н.Д. и последиците в житейски аспект за нея от деянието, упоритостта с която този подсъдим е осъществил същото, характеристиките му на продължавано престъпление, което принципно налага по-тежка наказуемост според съдебната практика и проявената от него настойчивост. Наложените наказания от пет години лишаване от свобода и глоба в размер на 7000 лева са съобразени с високата обществена опасност както на конкретното деяние, така и на дееца и съответни на реалната възможност при тези им параметри да реално да се постигнат целите на индивидуалната и генерална превенция.

Комфортно на установеното от фактическа страна ОС-Русе е приел, че подсъдимия И. в периода 06.03.2020 г. - 28.03.2020 г., в гр. Сливо поле, обл. Русе, в съучастие като извършител с подсъдимия И. Д. Ц., от гр. С. и подпомогнат от последния чрез предоставяне на жилище, където да бъде принудително държана, противозаконно лишил от свобода пострадалата Н. В. Д. от гр. Русе, като деянието е продължило повече от две денонощия - престъпление по чл. 142а, ал.5, пр. 3, вр. чл. 20, ал. 2 НК.

От обективна страна този подсъдим е установил Н. Д. в постройка, част от наличните такива в имота на баща му - подсъдимия И. Ц., находящ се на (...) в гр. С., като същата била принудена да живее в една стая с дядо му като по този начин упражнявал постоянен контрол върху пострадалата и я лишил напълно от възможността да напуска къщата без негово знание и разрешение. Дядото на И. не е лице, което има нужда от постоянно обгрижване и правилно ОС-Русе е посочил в мотивите си, че нито преди настаняването на Н.Д. в имота, нито след напускането му от негова страна, е било ангажирано лице, което да е изпълнявала функции по неговото обслужване.

Свидетелката Н. Д. не е била нито връзвана, нито заключена, но това не обосновава извода, че същата е разполагала със свободен избор да промени движението си в пространството и да следва свободно своята воля. Страхът, който изпитвала пострадалата от подсъдимия И., и упражняването от него физическо насилие при несъответно на очакваното от нея поведение - „... и ма х страх от него, защото той ме и биеше. Последната година ме биеше за най - малкото нещо.“ - я мотивирал въпреки възможността, която имала да не избяга, т.к. същата знаела, че ще бъде открита и ще бъде наказана.

Спорният въпрос е дали след като Н. Д. е напускала постройката, в която е била настанена и е посещавала сервиз, магазин и е извеждана на разходка от подсъдимия Й. Ц. същата е била ограничена във възможността да се придвижва по своя воля в пространството. Тези излизания не могат да бъдат преценявани изолирано от останалата фактология по делото, а тя включва тотален контрол върху поведението на пострадалата Д. ВКС е имал възможност да посочи, че за съставомерността на деянието по чл.142а от НК е от значение лишаването на жертвата от възможност да се придвижва в пространството и да посещава местата, които желае да посети, както и че поради противоправното лишаване от свобода или други обективни особености на обстановката, пострадалия всъщност не е разполагал със свободен избор да промени положението си в пространството - Решение № 46/2.04.21г. по н.д. № 17/21 г. на III н.о. на НК на ВКС, съдия Блага Иванова и Решение № 283/26.03.19г. по н.д. № 1093/18г. на I н.о. на ВКС, НК, съдия Валя Рушанова. Обективното отчитане на условията, в които е била поставена свидетелката Д. сочи, че същата не по своя воля е останала в имота, ползван от Й. И. и неговия баща, инициативата и за самостоятелно справяне със ситуацията е била парализирана, поради което същата е намерила изход в последвалото обаждане по чат-програмата „Месинджър“ на своята майка, т.к. не е разполагала със снаряжен със сим - карта апарат, посредством, който е могла да осъществява връзка с друго лице или държавен орган. При излизанията си от адреса на (...), за които същата чистосърдечно признава, Д. не е била сама, а постоянно придружавана от подсъдимия - в тази част са и показанията на свидетелите на защитата във възприетите от съда фрагменти, поради което не може да се направи извода, че същата е могла да се придвижи в пространството по своя воля. Впрочем, ако Н.Д. е стояла по своя воля в дома на подсъдимите Ц. и И. същата е щяла да бъде представена на полицейските служители вместо да се налага да обясняват, че не е там и че е заминала с друго лице, нито пък да и е било нужно да се разпорежда да се укрие зад гаража на къщата, докато приключи полицейската проверка.

Лишаването от свобода е продължило повече от две денонощия като с уведомяване на органите на полицията и извършената от тях проверка по сигнал на Н. Д. пострадалата била открита и изведена от адреса на (...). Подсъдимият Ц. предоставил жилищна постройка от държаните от него в процесния имот като по този начин създавал необходимите условия Н.Д. да бъде държана там като доводите на защитата, че същия не е бил в течение на случващото се с тази свидетелка са в колизия, както с поведението му пред полицейските служители, които дошли да я издирват така и с житейската логика на взаимоотношенията родител - дете и лица живеещи в един имот особено в

контекста на отношенията между Ц. и И. установени в хода на наказателното производство,като цялостната им рамка сочи на свързаност и съгласуваност,при които всеки от тях е в течение с дейността на другия и му съдейства за постигане на целите според конкретната обстановка,време и възможности.

От субективна страна подсъдимия И. е съзнавал общественото опасен характер на извършеното деяние,ролята на другия подсъдим за неговото осъществяване и е целял настъпването на общественото опасните последици.

При индивидуализацията на наказанието ОС-Русе е отчетел като смекчаващо вината обстоятелство чистото съдебно минало на подсъдимия И.,а като отегчаващи - лошите характеристични данни и проявената упоритост и настойчивост при осъществяване на това престъпление.Останалите отегчаващи вината обстоятелства - жестоко отношение при преодоляване на нежеланието на Н.Д. да проституира и користност всъщност са останки от мотивировъчната част на ОС-Русе по повод останалите извършени от И. деяния и нямат отношение към обстоятелствата относими към индивидуализацията на наказанието за това престъпление.Настоящият състав намира,че следва да се отчете продължителността на лишаването от свобода,която е не малка,но наред с това и условията,в които е поставена пострадалата,които не са свързани с ограничения характерни за типичните престъпления от този вид при отчитане на спецификата на конкретния случай.Ето защо справедливото наказание в конкретния случай е лишаване от свобода в размер на 5 години,в който смисъл следва да се измени първоинстанционната присъда в тази и част.

Правилно ОС-Русе е определил едно общо най-тежко наказание от девет години лишаване от свобода на Й. И. при условията на чл.23,ал.1 и ал.3 от НК към което е присъединил и наказанието глоба в размер на 30000 лева и е определил режима на първоначално изтърпяване на наказанието - строг.

Правилно като причини за извършването на престъпленията са отчетени ниското правосъзнание на подсъдимия, незачитането от негова страна на индивидуалните човешки права, склонността му към обогатяване по незаконен начин, проявената житейска и морална слабост и незрялост от страна на пострадалата, както и тежкото икономическо положение в което се е намирала.

Правилно също така първоинстанционният съд е приел,че подсъдимия И. Ц. е извършил престъплението по чл.142,ал.2,т.2 и т.7,пр.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК като за времето от 10.06.2017 г. до 20.10.2017 г., в с. Вълбел, общ. Никопол, обл. Плевен, и в гр. Русе в условията на продължавано престъпление - на два пъти, в съучастие с подсъдимата А. А. М., като извършител, отвлякъл другото М. М. Н.,ЕГН (...) от с. В., като деянието е извършено от две лица и отвличането е с цел лицето да бъде изведено извън границите на страната - в Република Гърция.

Отвличането е съставно престъпление,което обединява две самостоятелни престъпни прояви в нова със свои различни характеристики.От една страна се ограничава възможността на пострадалото лице за свободно придвижване в пространството,с което се осъществява състава на чл.142а от НК,а от друга същото се премества и отвежда противно на волята му на друго място,което осъществява състава на принудата по чл.143 от НК.Отвличането е резултатно престъпление и с принудителната промяна на местонахождението на лицето същото е довършено.В конкретния случай престъплението е довършено и престъпния резултат е настъпил след потеглянето на л.а. марка „Фолксваген" от местопаркирането му в с.Вълбел на 10.06.17г. като за съставомерността на деянието е ирелевантна продължителността на времето,през което лицето е било лишено от възможност да се придвижва свободно и по свое усмотрение в пространството,както и къде е била установена последващо пострадалата.По отношение на втората дата - 20.10.17г. престъплението е довършено с потеглянето на буса от ул."Г.Бенковски" в с.Вълбел, където подсъдимите М. и Ц. след като препречили пътя на Е. М. и М. Н. принудително я въвели в буса.Последващото установяване на двамата подсъдими и Н. в гр.Русе е ирелевантно и ето защо следва да бъдат оправдани М. и Ц. да са отвличали там М.Н..Правилно ОС-Русе е приел,че спрямо пострадалата е упражнена физическа принуда от двамата подсъдими като на първата дата от продължаваното престъпление,същото следва да се допълни,че касае личността на едно лице и с оглед възприетата еднородност на обстановката и вината правилно е квалифицирано по чл.26,ал.1 от НК,М. с неколкократно удари по лицето на М.Н.,а после с бутане и блъскане от нея и Ц.,я принудили да влезе в процесния бус и потеглили,а на втората дата подсъдимата М. хванала М.Н. за косата и я дърпала към паркирания на улицата бус,а Ц. след като я хванал през кръста я вдигнал и я въвел в превозното средство, преодолявайки нежеланието на пострадалата да ги последва,която се държала за фактическия си съжител - Е. М. и опирала в превозното средство опитвайки се безуспешно да се противопостави на отвеждането ѝ.

Налице са и квалифициращите признаци по повдигнатото обвинение.

Деянието е извършено от подсъдимите М. и Ц.,т.е. от две лица с оглед установената форма на задружна престъпна дейност,които заедно са упражнявали принуда спрямо пострадалата,за да преодолеят несъгласието и да

ги последва и промени местоположението си като реакцията на същата е била ясно демонстрирана и не е оставяла съмнение в липсата на желание да ги последва.Целта на отвличането ясно се установява от последващо предприетите действия по извеждане на Н. пред границата на страната и настаняването и в лагера в с.Манолада,където същата проституирала.

От субективна страна деянието е извършено при форма на вина пряк умисъл.

Подсъдимите са съзнавали,че пострадалата не е желала да напусне населеното място, в което се е била установила и че не е искала да влиза в превозните им средства,възприели са това и решение и са упражнили принуда,за да преодолеят съпротивата и и да я отведат

Всеки от подсъдимите М. и Ц. е съзнавал както действията на другия,така и своите действия и е осъзнавал,че осъществява деянието при общност на умисъла.С оглед посочените по-горе съображения двамата следва да бъдат оправдани,че са извършили деянието в гр.Русе.

Аргументите на ОС - Русе да не възприе като основателни доводите на защитата относно невъзможността за едновременно осъществяване в условията на съвкупност на това престъпление и това по чл.159б,ал.2 от се споделят от тази инстанция и не е необходимо да бъдат преповтаряни.

При определянето на наказанието на И. Ц. ОС-Русе е отчел като смекчаващо вината обстоятелство семейното положение на този подсъдим,а като отегчаващи такива - многобройните му осъждания за тежки умишлени престъпления,включая и на ефективни наказания лишаване от свобода,лошите му характеристични данни,проявената жестокост и упоритост към пострадалата и користната му цел.Наложеното наказание от десет години лишаване от свобода се явява завишено, макар И. Ц. да регистрира висока степен на лична обществена опасност.

Несъмнено обществената опасност на този тип деяния е висока,а реакцията на законодателя да завиши чувствително наказанията с измененията в НК от 2010г. /Дв.,бр.26/6.04.2010г./ е обусловена,видно от мотивите към проекта за изменение и допълнение на НК,от ескалацията на подобни престъпни прояви,при които „.обект на престъпни посегателства са предимно бизнесмени,които са обект на отвличане /те или техни близки/,а освобождаването се поставя в зависимост от плащането на определена парична сума",както и че „безнаказаността и липсата на какъвто и да било напредък по установяване на извършителите на тези прояви стимулира по-широк кръг криминални елементи да предприемат подобни прояви,дори и насочени към граждани с по-нисък социален и имуществен статус,с искания за изплащане и на по-малки парични суми...".

Настоящото деяние не отговаря на критериите предизвикали реакцията на законодателя,а и причината за отвличането не е плащане на откуп от лице развиващо легален бизнес,а решението на подсъдимите М. и Ц. да експлоатират пострадалата в сексуален план,което не следва да бъде и основание за снизходително отношение.В тази насока на разсъждения обществената опасност на конкретното деяние макар и висока не може да защити размер на наложената санкция от десет години лишаване от свобода

В контекста на комплексната оценка на смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства наказание от осем години лишаване от свобода се явява справедливо и в този смисъл следва да се измени присъдата в тази и част.

Правилно първоинстанционният съд е приел,че подсъдимия И. Ц. е извършил и престъплението по чл. 159б, ал. 2, вр. ал.1 вр. чл.159а,ал.2,т.3,пр.1 вр. ал.1,пр.1 и 2 от НК като на 10.06.2017г. в с. Вьбел, обл. Плевен и ГКПП Кулата - Промахон-Република Гърция в съучастие с подсъдимата А. А. М., като извършител набрал и транспортирал отделно лице - М. М. Н. от с. В. и я превел през границата на страната, с цел да бъде използвана за развратни действия независимо от нейното съгласие в Република Гърция, като деянието е извършено чрез отвличане.

Правилна е преценката на контролирания съд,че подсъдимият е осъществил изпълнителните деяния по „набиране" и „транспортиране". М.Н. е била преведена през границата на страната с осигурено от този подсъдим превозно средство и под негов контрол с цел да бъде използвана за развратни действия в Република Гърция.

Правилно е съобразено от първостепенния съд още,че е налице квалифициращия признак на вменения престъпен състав - М.Н. е била отвличена от подсъдимия Ц. и подсъдимата А. М. като същите противно на волята и са променили местоположението като са използвали принуда. Пострадалата е била и изведена през държавната граница на страната,което е удостоверено по надлежен ред от набраната по делото доказателствена съвкупност.

М.Н. още при пристигането си е започнала работа като проститутка,което ясно сочи целта на тези подсъдими същата да бъде използвана като жертва на трафик и съзнанието за начина по който ще бъде експлоатирана след преминаване на границата на страната с Гърция,което обосновава субективната страна на деянието.

От субективна страна правилно е съобразено от първоинстанционния съд, че деянието е извършено виновно, при форма на вина пряк умисъл. Подсъдимият е съзнавал общественото опасен характер на деянието и е предвиждал и искал настъпването на общественото опасни последици, съзнавал е и действията на съучастника си, общността на умисъла и съгласуваността на действията им с оглед постигане на крайната им цел.

За да индивидуализира наказанието за това престъпление ОС-Русе е възприел като смекчаващо вината обстоятелство за И. Ц. семейното му положение

А като отегчаващи такива - многобройните му осъждания за тежки умишлени престъпления, включая и на ефективни наказания лишаване от свобода, лошите му характеристични данни, проявената жестокост и упоритост към пострадалата и користната цел. Наложено наказание от седем години лишаване от свобода се явява справедливо и съобразено с личната обществена опасност на подсъдимия Ц. и тази на извършеното от него деяние, а наложената глоба в размер на 35000 лева следва да бъде намалена на 30000 лева, който размер е достатъчен за постигане на целите на индивидуалната и генерална превенция и установените по делото смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства.

Екзактно на установеното от фактическа страна първоинстанционният съд е приел, че подсъдимия И. Ц. е осъществил състава на чл.142а, ал.5, пр.3 вр. с ал.1 вр. с чл.20, ал.4 от НК като в периода 06.03.2020 г. - 28.03.2020 г., в гр. Сливо поле, обл. Русе, в съучастие с подсъдимия Й. И. И. - като помагач, съзнателно подпомогнал последния противозаконно да лиши от свобода Н. В. Д. - чрез предоставяне на жилище, където да бъде принудително държана, като деянието е продължило повече от две денонощия.

Изложените по-горе съображения относно състава по чл.142а, ал.5, пр.3 вр. с ал.1 от НК с пострадало лице Н. Д. и във връзка с подсъдимия Й. И. са относими и към извършеното от И. Ц. престъпление и не следва да бъдат преповтаряни. Свидетелят Б. Б., чийто показания се ценят от настоящия съдебен състав като логични, незаинтересовани и намиращи опора в ценената от него доказателствена съвкупност подложена на самостоятелен анализ е посочил, че при посещенията на адреса на ул. "Г. Мамарчев" в гр. С. И. Ц. заявил, че познава Н. Д., но била заминала преди това за Гърция като след подадената обратна информация от ОДЧ и разговор с И., комуто било разяснено, че пострадалата е в дома му същата била изведена от последния и отведена в РУП. Доказателствената съвкупност установено по делото и отношенията, в които се намират двамата подсъдимия ясно сочат координация в действията им още повече, че свидетелката е била контролирана от И. във фактическото си местоположение, което както беше посочено не е било фиксирано единствено в постройката с възрастния родственик на тези подсъдими.

Правилно ОС-Русе е квалифицирал дейността на Ц. по чл.20, ал.4 от НК като съображенията относно субективната страна на деянието се споделят и от настоящата съдебна инстанция.

При индивидуализацията на наказанието ОС-Русе е отчетел като смекчаващи вината обстоятелства семейния статус на този подсъдим, а като отегчаващи многобройните му осъждания, за различни по вид, включително и за тежки умишлени престъпления, а също и с ефективно лишаване от свобода, очевидно недовели до целения от закона поправително-превъзпитателен ефект, лошите му характеристични данни, проявената упоритост и жестокост в отношенията му с пострадалата, користната цел от която се е водел като му е определил наказание от пет години лишаване от свобода. Наложено наказание е справедливо и не следва да търпи корекция дори и като се отчете съгласно чл.21, ал.1 от НК, че Ц. е помагач.

При тези изводи на съда определеното при условията на чл.23, ал.1 от НК общо най - тежко наказание на И. Ц. следва да се намали от десет на осем години като към него се присъедини изцяло и наказанието глоба в размер на 30000 лева на основание чл.23, ал.3 от НК. Така определеното общо най-тежко наказание е достатъчно, за да постигне целите по чл.36 от НК.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че подсъдимата А. А. М. е извършила престъплението по чл.142, ал.2, т.2 и т.7, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 от НК като за времето от 10.06.2017 г. до 20.10.2017 г., в с. Вълбел, общ. Никопол, обл. Плевен, и в гр. Русе в условията на продължавано престъпление - на два пъти, в съучастие с подсъдимия И. Д. Ц., като извършител, отвлякла другото М. М. Н., ЕГН (...) от с. В., като деянието е извършено от две лица и отвличането е с цел лицето да бъде изведено извън границите на страната - в Република Гърция.

Изложените по-горе правни съображения за същото деяние извършено в съучастие с подсъдимия И. Ц. са относими и към извършеното от М. и не следва да бъдат преповтаряни

Ограничена от действията на тази подсъдима и И. Ц. е възможността пострадалата Н. свободно да се придвижва в пространството, с което е осъществил състава на чл.142а от НК, а от друга същата е отведена противно

на волята и на друго място,което осъществява състава на принудата по чл.143 от НК.Отвлечането е резултатно престъпление и с принудителната промяна на местонахождението на лицето същото е довършено.В конкретния случай престъплението е довършено и престъпния резултат е настъпил след потеглянето на л.а. марка „Фолксваген" от местопаркирането му в с.Въбел на 10.06.17г. като за съставомерността на деянието е ирелевантна продължителността на времето,през което лицето е било лишено от възможност да се придвижва свободно и по свое усмотрение в пространството,както и къде е била установена последващо пострадалата.По отношение на втората дата - 20.10.17г. престъплението е довършено с потеглянето на буса от ул."Г.Бенковски" в с.Въбел където подсъдимите М. и Ц. след като препречили пътя на Е. М. и М. Н. принудително въвели последната в буса.Последващото установяване на двамата подсъдими и Н. в гр.Русе е ирелевантно и ето защо М. следва да бъде оправдана относно това да е отвлечала там с Ц. пострадалата.

Изложените по-горе съображения относно начина по който е упражнена принудата спрямо М.Н. и последиците от същата не следва да се преповтарят.

Налице са и квалифициращите признаци по повдигнатото обвинение.

Деянието е извършено от подсъдимите М. и Ц.,т.е. от две лица с оглед установената форма на задружна престъпна дейност,които заедно са упражнявали принуда спрямо пострадалата,за да преодолеят несъгласието и да ги последва и премени местоположението си като реакцията на същата е била ясно демонстрирана и не е оставяла съмнение в липсата на желание да ги последва.Целта на отвлечането ясно се установява от последващо предприетите действия по извеждане на Н. пред границата на страната и настаняването и в лагера в Манолада,където същата проституирала.

От субективна страна деянието е извършено при форма на вина пряк умисъл.

Подсъдимите М. и Ц. са съзнавали,че пострадалата не е желала да напусне населеното място, в което се е била установила и че не е искала да влиза в превозните им средства,възприели са това и решение и са упражнили принуда,за да преодолеят съпротивата и да я отведат.

Всеки от подсъдимите М. и Ц. е съзнавал както действията на другия,така и своите действия и е осъзнавал,че осъществява деянието при общност на умисъла.С оглед посочените по-горе съображения двамата следва да бъдат оправдани,че са извършили деянието в гр.Русе.

При определянето на наказанието на А. М. ОС-Русе е отчел като смекчаващо вината обстоятелство чистото и съдебно минало,а като отегчаващо - проявената упоритост и жестокост към пострадалата.

Изложените по-горе съображения относно решението на законодателя да предприеме ревизия на посочения престъпен състав в частта относно санкцията посредством нейното завишаване не следва да бъдат преповтаряни и тук са валидни и мотивите на настоящата съдебна инстанция да приеме,че настоящето деяние не отговаря на критериите предизвикали тази реакция на законодателя.Причината за отвлечането е решението на подсъдимите М. и Ц. да експлоатират пострадалата в сексуален план,което както се посочи по-горе не следва да бъде основание за снизходително отношение.В тази насока на разсъждения обществената опасност на конкретното деяние макар и висока не може да защити възприетия размер на наложената санкция от осем години лишаване от свобода.

В контекста на комплексната оценка на смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства наказание от седем години лишаване от свобода се явява справедливо и в този смисъл следва да се измени присъдата в тази и част.Доказателствата по делото относно здравословното и семейно положение на А.М. не налагат допълнително смекчаване на обема на наказателната репресия,както бланкетно претендира това защитата и.

ОС-Русе е приел,че подсъдимата А. М. е извършила престъплението по чл. 159б, ал. 2, вр. ал.1 вр. чл.159а,ал.2,т.3,пр.1 вр. ал.1,пр.1 и 2 вр. с чл.20,ал.2 от НК като на 10.06.2017 г. в с. Въбел, обл. Плевен и ГКПП Кулата-Промехон,Република Гърция, в съучастие с подсъдимия И. Д. Ц. от гр. С. като извършител, набрала и транспортирала отделно лице - М. М. Н. от с.с. и я превела през границата на страната, с цел да бъде използвана за развратни действия независимо от нейното съгласие в Република Гърция, като деянието е извършено чрез отвлечане.

Правилна е преценката на ОС-Русе,че подсъдимата М. е осъществила изпълнителното деяние по „набиране" и „транспортване". М. Н. е била преведена през границата на страната от И. Ц. с превозно средство и под негов контрол с цел да бъде използвана за развратни действия в Република Гърция.Подсъдимата не е преминавала границата на страната,но този факт не може да бъде преценяван изолирано от останалите по делото,а те сочат че Ц. и М. действат в пълен синхрон като последната е приютявала жертвите на трафика в дома си в с.Ценово като М. Н. дори е възприела като фактическа жена на подсъдимия Ц..

Правилно е съобразено от първостепенния съд, че е налице квалифициращия признак на вменения престъпен състав - М. Н. е била отвлечена от подсъдимия Ц. и подсъдимата А. М. като същите противно на волята и са променили местоположението и като са използвали принуда. Пострадалата е била и изведена през държавната граница на страната, което е удостоверено по надлежен ред от набраната по делото доказателствена съвкупност.

Свидетелката Н. още при пристигането си е започнала работа като проститутка, което ясно сочи целта същата да бъде експлоатирана като жертва на трафик и съзнанието за начина по който ще бъде експлоатирана след преминаване на границата на страната с Гърция, което обосновава субективната страна на деянието.

От субективна страна деянието правилно е съобразено от първоинстанционния съд, че деянието е извършено виновно, при форма на вина пряк умишъл. Подсъдимата М. е съзнавала общественотоопасния характер на деянието и е предвиждала и искала настъпването на общественотоопасните последици, съзнавала е и действията на Ц., общността на умишъла и съгласуваността на действията им с оглед постигане на крайната им цел.

За да индивидуализира наказанието за това престъпление ОС-Русе е възприел като смекчаващо вината обстоятелство чистото съдебно минало на М., а като отегчаващи вината обстоятелства - проявената упоритост и жестокост по отношение на пострадалата и користната цел, която я е водела. При тези условия ОС-Русе е определил при относителен превес на отегчаващите вината обстоятелства наказание лишаване от свобода в размер на 6 години и глоба в размер на 25000 лв.

Наложеното наказание се явява завишено - обществената опасност на М. не регистрира стойности, които да налагат прилагането на такава степен на наказателна репресия към нея от една страна, а от друга водеща за осъществяване на процесното деяние е ролята на подсъдимия Ц. Ето защо наложеното наказание лишаване от свобода следва да се намали на пет години, а глобата на 20000 лева. Доказателствата по делото относно здравословното и семейно положение на А.М. не налагат допълнително смекчаване на обема на наказателната репресия, както посочи по-горе настоящия състав в мотивите си.

При тези изводи на съда определеното общо най - тежко наказание на А. М. при условията на чл.23, ал.1 от НК следва да се намали от осем на седем години като към него се присъедини изцяло и наказанието глоба в размер на 20000 лева на основание чл.23, ал.3 от НК като така определеното общо най-тежко наказание е достатъчно за да постигне целите по чл.36 от НК.

ПО ОПЛАКВАНИЯТА В ЖАЛБИТЕ И ДОПЪЛНЕНИЯТА КЪМ ТЯХ

Настоящият състав се е произнесъл по-горе в изложението си по съответната част от оплакванията на защитниците на подсъдимите, поради което не е необходимо да преповтаря дадените от него отговори. Допълнението по-долу следва да изчерпи и останалите възражения на защитата.

Правилно защитникът на подсъдимата М. е посочил, че на база регистрираните справки за задгранични пътувания за инкриминирания период 10.06 - 20.10.17г. същата няма отразени пътувания в Република Гърция, но това не подкрепя предложението от него извод, че същата неправилно е осъдена по вменените и деяния. Когато при установената общност на умишъла и съзнание за специфичната престъпна цел единия /а може и всички/ от съучастниците набира, а друг транспортира жертвата, всички са съизвършители като осъществяват изпълнението на едно деяние независимо от отделното участие на всеки един от тях в една или друга от изпълнителните форми предвидени в обективната страна на състава - в този смисъл е и ТР № 2/2009г. на ВКС по ТД № 2/2009г. на ОСНК. От друга страна по отношение на изпълнителното деяние по чл.142, ал.2 от НК следва да се посочи, че същото е довършено не с превеждането на пострадалата М. Н. през националната граница с Гърция, а с принудителната промяна на местонахождението ^Ли, а то съвсем не е свързано с напускане пределите на страната.

Доводите на защитата, че подсъдимата М. на 10.06.17г. не е могла да бъде едновременно в с.Въбел и в с.Ценово, обл.Русе, т.к. същата според показанията на свидетелката Б. М. на тази дата е погасила лично отпуснат ѝ кредит са несъстоятелни. Свидетелката М. не може да даде логично обяснение защо след като предоставения бърз кредит е бил изплатен наведнъж на 10.06.17г., за което признава, че няма конкретен спомен, последното плащане в досието е на 14.06 и тук правилно ОС-Русе и изразил своите резерви в датите на фактическото плащане и тяхното удостоверяване, както е приел, че дори и при липса на такива, горепосочените населени места не са на такова отстояние, което да създава съмнение във възможността в рамките на един ден да се извършат двете фактически действия.

Извършената промяна в титуляра на мобилна услуга от дата 7.06.17г. съвсем не компрометира обвинението за отвлечане от 10.06.17г. с оглед възприетото от настоящата инстанция, че е налице познатство между М. Н. и подсъдимия Ц., което не води, както беше посочено по-горе, до промяна на направените фактически изводи за липса на съгласие от страна на тази свидетелка да напусне населеното място, в което се е установила и да последва подсъдимия зад граница, където да извършва сексуални услуги от които същия да се облагодетелства. Решението на първоинстанционния да откаже да кредитира ангажираните от защитата гласни доказателства за отсъствие на Ц. към дата 20.10.17г. от пределите на страната е обосновано и настоящата инстанция се консолидира със същото, наред с фактическия му извод, че не М.Н., а подсъдимата М. е говорила със свидетеля С. като му заявила по телефона, че не е била отвлечана.

Доводите на защитата на подсъдимите И. и Ц., че е допуснато противоречие между мотиви и диспозитив относно деянието от 10.06.17г. по възприетата от ОС-Русе правна квалификация по чл.142, ал.2, т.2 и т.7, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 от НК като липсват и мотиви защо първостепенния съд приема тази дата са неубедителни. Анализът на възприетата от ОС - Русе фактическа обстановка сочи, че тази инстанция е възприела като дата на инкриминираното деяние 10.06.17г., което се установява от датата на преминаване на българо-гръцката граница и посочването, че след въвеждането на пострадалата М. Н. в процесния бус марка „Фолксваген“ в с.Въбел „...след няколко часа път вечерта на 10.06.17г. Н. и Ц. влезли в Гърция. Както настоящия въззивен състав посочи по-горе в мотивите си при разпита си пред съдия по ЧНД № 214/20г. по описа на РОС свидетелката Н. е посочила, че при посещението ѝ през лятото на 2017г. в дома на родствениците на Е. М. е заварила И. с българско име И. и А., които след като я огледали заявили, че може да работи в Гърция като сервитьорка като след нейния отказ и описаната реакция на А. М. и И. Ц. същата била принудително вкарана в зелен бус като и взели личната и карта и мобилния телефон и я завели след няколко часа пътуване в село край Атина където заварила „Н. от Б.“. Тези показания на св.Н. са били съпоставени от ВТАС с приобщената справка за задгранични пътувания - ДП, т.4, л.43 - в които е открита надеждна опора и, с оглед близостта им до процесните събития и в съответствие със заявеното за неколкочасово пътуване на 10.06.2017г. съвместно с Л.А., И. Ц. и въпросния л.а. марка „Алфа Ромео“, е приета тази дата. В този аспект на разсъждения липсва неяснота или противоречие, което може да бъде интерпретирано в посока на съществено нарушение в процеса на мотивиране от ОС-Русе или съществено противоречие между отделните части на присъдата, така щото да се приеме, че е формирана неяснота в ущърб на подсъдимите.

Правилно защитата на подсъдимия Ц. е посочила, че показанията на свидетелката М. Н. бележат противоречивост, но това съвсем не означава, че обвинението не е доказано по несъмнен начин. Внимателният анализ на показанията на тази свидетелка, включително и на приобщените такива от досъдебното производство, което действие правилно е сторено от контролирания съд позволява след проверка, така както е сторил ОС-Русе, и след самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност от въззивната инстанция да се направят верни изводи по фактите без да пренебрегват в цялост показанията на М. Н., но и като се отчитат и личностовите и особености, които са били изследвани от КСППЕ.

Позоваването от защитата на докладни записки, изготвени от органите на полицията, практически представлява опит за приобщаване на доказателства, които не могат да бъдат събрани по този ред. Правилно защитата е констатирала и противоречията в показанията на Е. М. и пропуските във възпроизвеждане от негова страна на относимата към инкриминираните деяния фактическа обстановка по отношение на която е ангажиран като свидетел, но това съвсем не сочи, че същите следва да бъдат интерпретирани едностранчиво като се пренебрегват останалите доказателствени източници, за да се внесе цялостно съмнение в достоверността на показанията на М. Н. Обстоятелството, че същата е диагностицирана с „лека умствена изостаналост“ и че е способна да променя показанията си под натиск или въздействие или лична инициатива налага внимателното им изследване, но не и пълното им игнориране. Несъмнено първоначалния контакт между М.Н. и И.Ц. е бил поне на 7.06.17г., когато същата по неясни причини, за които подсъдимия не е споделил това, е подписала съответната декларация за смяна на потребител, но това съвсем не сочи, че същата не е било отвлечена впоследствие както се опитва да внуши това защитата. Показанията на свидетелите М. М. и А. Х. не са относими към процесното деяние като тези на Х. не намират опора в показанията на Е. М., който не ги потвърждава, а тези на Х. са и вътрешно противоречиви и изолирани от ценената от съда доказателствена съвкупност.

Ангажираността на подсъдимата М. към нейната внучка съвсем не опровергава участието и в извършеното отвлечане на М.Н. заедно с Ц. на 10.06.17г. доколкото св.В. Ш. сочи съпричастност и на лелята на детето към нейното водене в детското заведение в с.Ценово, а показанията на св.Б. М. вече са обсъдени от гледна точка на невъзможността същите да опровергаят авторството на деянието.

Обясненията на подсъдимите Ц. и М. наистина са не само средство за защита, но и доказателствено средство, но същите не мога да опровергават възприетата част от показанията на свидетелката М. Н. по изложените от настоящия състав по-горе съображения. По делото не е установен мотив Н. да навреди на Ц. и М. като констатираните противоречия в част от събраните при разпита и гласни доказателства са изводими от констатираните от КСППЕ особености на психиката, които не елиминират свидетелската и годност, и изтеклия период от време, наред с притеснението^Л и от подсъдимите.

Отпадането на специалната цел по чл.142 от НК не води да претендираното от защитата поглъщане на това престъпление от квалифицирания състав по чл.159а, ал.2, т.3 от НК доколкото липса - в този смисъл е и ТР № 2/2009г. на ОСНК на ВКС твърдение в субективните признаци на тези състави.

Направеният самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност от настоящата инстанция опровергава доводите на защитата на подсъдимите Ц. и И. за липса на общност на умисъла досежно деянието по чл.142а от НК. Наличието на моментно обтягане на отношенията, на което се позовава защитата предлагайки своя прочит на показанията на Н. Д. не сочи на заявената дистанцираност - видно от същия разпит от ДП от 4.05.20г. тази свидетелка е посочила - „Този дядо се казва Д. /И./...ние често си говорехме. Знаеше с какво се занимавам... дори понякога се обаждаше на свои приятели, за да предлага услугите ми - да правят секс с мен. Той се спеше на голямо легло - спалня. Първоначално аз спях на дюшек в неговата стая, а след това бащата на Й. - И. ми донесе едно съвременно легло... На мен храна ми носеха или майката на Й. или пък жена му." - папка б, л.94 от ДП.

По останалите доводи касаещи липса на доказателствена маса, която да подкрепи по несъмнен начин вменените на подсъдимите Ц. и И. престъпни деяния е даден отговор в направения от настоящата инстанция самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност. Следва само да се допълни, че несъгласието на защитниците със съдържанието на показанията установени при разпита на свидетелките М.Н. и Н.Д. и претенцията им за изключване от доказателствената маса, на която се опира съда в посочените от него части, не може да обоснова извода, че по делото липсват преки доказателства относно вменените на подсъдимите престъпления.

Правилно ОС-Русе се е произнесъл по Веществените доказателства по делото ВД №1- 1 бр. мобилен телефон марка Samsung със златист на цвят панел и черен кейс IMEI : (...), ВД №2-1 бр. таблет с черен гумиран протектор марка Xiaomi, с множество пукнатини по дисплея, IMEI (...), IMEI 2: (...), ВД 3-1 бр. мобилен телефон марка IPHONE 11, IMEI 1: (...), IMEI 2 : (...), ведно със СИМ карта № (...), с номер за разговори (...), ведно с черен пластмасов калъф на гърба с надпис „Аиго Focus" , ВД 4- 1 бр. настолен компютър , черен на цвят , със стикер с № (...), ведно със СД марка LG, ВД №5 - 1 бр. DVR устройство, марка БаИиа, бяло на цвят , сер.№ (...), ведно със захранващ кабел,

ВД-6-1 бр. пакет, запечатан със стикер на БНТЛ при ОДМВР-Русе, съдържащ 3 бр. DVD -Я, изготвени при извършване на техническа експертиза № 428/26.06.2020г., ВД №7-1 бр. метална халка, на която са закачени 2 бр. секретни ключа-единият с кръгла, а другият с правоъгълна глава и 1 брой син на цвят чип за отключване в овална форма като е постановил да се върнат на собствениците им след влизане в сила на присъдата.

Произнасянето по направените деловодни разноски е правилно и не се налагат корекции от въззивната инстанция в тази насока, както и в частта относно извършеното приспадане на времето, през което подсъдимите са били с най-тежката мярка за неотклонение.

Воден от горните съображения и на основание чл.337, ал.1, т.1 и чл.338 от НПК, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 260019 от 6.10.21г., постановена по НОХД № 925/20г. по описа на Русенски окръжен съд, както следва:

НАМАЛЯВА наложеното наказание на подсъдимия Й. И. И. за престъплението по чл.142а, ал.5 пр. 3, вр. чл. 20, ал. 2 от НК на пет години лишаване от свобода.

ИЗМЕНЯ Присъда № 260019 от 6.10.21г., постановена по НОХД № 925/20г. по описа на Русенски окръжен съд в частта, в която подсъдимия И. Д. Ц. и подсъдимата А. А. М. са признати за виновни да са извършили престъплението по чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 7, пр. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК в гр. Русе като ги оправдава по тази част от обвинението.

НАМАЛЯВА наложеното наказание на подсъдимия И. Д. Ц. за престъплението по чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 7, пр. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК на осем години лишаване от свобода.

НАМАЛЯВА наложеното наказание на подсъдимия И. Д. Ц. за престъплението по чл. 159б, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 2 т. 3, пр.1, вр. ал.1, пр.1 и 2, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК глоба в размер на тридесет хиляди лева.

НАМАЛЯВА определеното общо най-тежко наказание на подсъдимия И. Д. Ц. на основание чл.23,ал.1 и ал.3 от НК на осем години лишаване от свобода и присъединява към него изцяло наказанието глоба в полза на държавата в размер на тридесет хиляди лева.

НАМАЛЯВА наложеното наказание на подсъдимата А. А. М. за престъплението по чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 7, пр. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК на седем години лишаване от свобода.

НАМАЛЯВА наложеното наказание на подсъдимата А. А. М. за престъплението по чл. 159б, ал.2,вр.ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 2 т. 3, пр.1 ,вр. ал.1, пр.1 и 2, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК на пет години лишаване от свобода и глоба в размер на двадесет хиляди лева.

НАМАЛЯВА определеното общо най-тежко наказание на подсъдимата А. А. М. на основание чл.23,ал.1 и ал.3 от НК на седем години лишаване от свобода и присъединява към него изцяло наказанието глоба в полза на държавата в размер на двадесет хиляди лева.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата и част.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране пред Върховен касационен съд в 15-дневен срок от съобщаването му.

Председател:

Членове:

1. _____

2. _____